

« ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΤΗ ΚΑΜΙΝΩ »
ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Αθήνα 2016

Β' ΕΚΔΟΣΗ

Περιεχόμενα

Εισαγωγή	Σελ.3
Η αναγνώριση των Αγίων ως προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος	Σελ.4
Ο Βίος των Αγίων	Σελ.7
Ο Συναξαριστής για τον εορτασμό των Αγίων Τριών Παίδων	Σελ.15
Το νόημα του μαρτυρίου των Τριών Παίδων	Σελ.21
Οι Άγιοι Τρεις Παίδες στην εκκλησιαστική εικονογράφηση	Σελ.30
Αγιογράφηση για τις λειτουργικές ανάγκες του Πυροσβεστικού Σώματος.	Σελ.47
Η εκκλησιαστική ακολουθία των Αγίων Τριών Παίδων.	Σελ.52

Η Υμνογραφία των Αγίων.

Η πρώτη έκδοση του Πυροσβεστικού
Σώματος. Σελ.56

Ο βίος του Υμνογράφου της Ακολουθίας
των Τριών Αγίων Παίδων Σελ.61

Ασματική ακολουθία των αγίων τριών
Παίδων και Δανιήλ του Προφήτου
(συμπλήρωσις της ακολουθίας του
μηναίου υπό Διονυσίου Ανατολικιώτου). Σελ.67

Η προσευχή του Αζαρία - Ο Ύμνος των
Αγίων Τριών Παίδων. Το απόσπασμα
από την Παλαιά Διαθήκη. Σελ.76

Ναύδρια των Τριών Αγίων Παίδων του
Πυροσβεστικού Σώματος Σελ.93

Εικόνες Σελ.100

Εισαγωγή

Σύμφωνα με τη μακρόχρονη λαϊκή παράδοση στη χώρα μας, οι επαγγελματικές τάξεις επεδίωξαν να βρουν και να έχουν έναν Άγιο προστάτη τους. Ως συνέχεια της ωραίας αυτής ευλαβούς συνήθειας, σήμερα πολλά επαγγέλματα και λειτουργήματα έχουν τον Άγιο προστάτη τους.

Οι Έλληνες Πυροσβέστες αναγνώρισαν ως Προστάτες Άγιους, τους «Τρείς εν καμίνω Παίδες, Ανανία - Αζαρία - Μισαήλ».

Έτο 2014 φτιάχτηκε το πρώτο αφιέρωμα για τους προστάτες του Πυροσβεστικού Σώματος, που βασίστηκε σε υλικό από το αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου, και παλιότερα άρθρα που δημοσιευτήκαν κατά καιρούς στα περιοδικά «Πυροσβεστική Επιθεώρηση» και «Πυροσβεστικό Γίγνεσθαι».

Η συγγραφή του έγινε με ευλάβεια και χρέος για την υπέρτερη δύναμη των Αγίων μας, που προστατεύουν τους Έλληνες Πυροσβέστες στο καθημερινό, δύσκολο και επικίνδυνο αγώνα εναντίον των αδηφάγων φλογών, αλλά και όλων των κινδύνων που στοχεύουν την πολιτική προστασία στη χώρα μας.

Σήμερα γίνεται η επανέκδοση του, με περισσότερο υλικό για τους Άγιους Προστάτες του Πυροσβεστικού Σώματος.

Ιωάννης Σταμούλης
Πρόεδρος του Δ.Σ. της ΕΑΠΣ
Δεκέμβριος 2016

Η αναγνώριση των Αγίων ως προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος

Η πρώτη νομοθετική ρύθμιση που αναγνωρίζει ως Προστάτες Άγιους του Πυροσβεστικού Σώματος τους «Τρεις εν Καμίνω Άγιους Παίδες, γίνεται με το Προεδρικό Διάταγμα 381(ΦΕΚ 80 Τ.Α΄16-5-1978).

Με το ίδιο Προεδρικό Διάταγμα καθιερώνεται η Δευτέρα, μετά την Κυριακή της Πεντηκοστής, εορτή του Αγίου Πνεύματος, ως η ημέρα επισήμου εορτής του Πυροσβεστικού Σώματος.

(7)

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 381

Περί αναγνώρισεως Αγίων, ως Προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Προτάσει του Υπουργού Δημοσίας Τάξεως, αποφασίζομεν:

Άρθρον μόνον.

Αναγνωρίζονται ως Προστάται Άγιοι του Πυροσβεστικού Σώματος «Οί Τρεῖς ἐν Καμίνῳ Άγιοι Παῖδες» καί καθιερῶνται ἡ Δευτέρα, μετὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς, εορτὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἡ ἡμέρα ἐπισήμου εορτῆς τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

Εἰς τὸν Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1978

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΗΛΑΚΟΣ

Το Προεδρικό Διάταγμα 381/1978

Τρία χρόνια μετά, με το Προεδρικό Διάταγμα 1186 (ΦΕΚ 295 τ.Α' 7-10-1981) τροποποιείται το Προεδρικό Διάταγμα 381/1978 και καθορίζεται πλέον ως «η επίσημος ημέρα δοξολογίας και εορτασμού του Πυροσβεστικού Σώματος η 17^η Δεκεμβρίου» μέρα που η Εκκλησία μας εορτάζει τους «Τρεις εν καμίνω Αγίου Παίδες».

(5)

ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1186

Περί αναγνωρίσεως Ἁγίων, ὡς Προστατῶν τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ**

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν:

α. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 12 καὶ 15 τοῦ Ν. 400/1976 «περὶ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ Ὑπουργείων».

β. Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2474/1609/7.9.1981 ἔγγραφον τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ ἡμερομηνίας εορτῆς Πυροσβεστικοῦ Σώματος», προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον μόνον.

1. Ἀναγνωρίζονται ὡς προστάται Ἅγιοι τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος «Οἱ τρεῖς ἐν Καμίνω Ἅγιοι Παῖδες» καὶ καθιεροῦνται ἡ 17^η Δεκεμβρίου ὡς ἡ ἐπίσημος ἡμέρα δοξολογίας καὶ εορτασμοῦ τοῦ Πυροσβεστικοῦ Σώματος.

2. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Προεδρικοῦ Διατάγματος καταργεῖται τὸ ὑπ' ἀριθ. 381 Προεδρικὸν Διάταγμα (ΦΕΚ 80 τ. Α' τῆς 16.5.1978).

Εἰς τὸν Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξεως, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσιέυσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Διατάγματος.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1981

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΤΣΑΔΑΗΜΑΣ

Το Προεδρικό Διάταγμα 1186/1981

Το 1993 με το Προεδρικό Διάταγμα 329 (ΦΕΚ 140 τ. Α' 140.26-8-1993) αναγνωρίζεται η 17^η Δεκεμβρίου, ημέρα εορτασμού των τριών εν καμίνω Αγίων Παίδων, προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος, και καθιερώνεται ως αργία για το Πυροσβεστικό Σώμα.

5. Στο άρθρο μόνο του Π.Δ. 1186/1981 (Α' 295) προ-
στίθεται παράγραφος 3 που έχει ως εξής:

«3. Η 17η Δεκεμβρίου, ημέρα εορτάσμου των τριών εν
καμίνω Αγίων Παίδων προστατών του Πυροσβεστικού Σώ-
ματος, καθιερώνεται ως αργία για το προσωπικό του Σώ-
ματος».

6. Οι διατάξεις της παρ. 4 του άρθρου 63 του Ν. 1400/
1973 «περί καταστάσεων των Αξιωματικών των Ενόπλων
Δυνάμεων» (Α' 114) εφαρμόζονται ανάλογα και για το πυ-
ροσβεστικό προσωπικό του Πυροσβεστικού Σώματος.

Στον Υπουργό Δημόσιας Τάξης αναθέτουμε τη δημο-
σίευση και εκτέλεση του παρόντος διατάγματος.

Μύκονος, 9 Αυγούστου 1993

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΗΣ
Ν. ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ

Το Προεδρικό Διάταγμα 329/1993

Ο Βίος των Αγίων.¹

«Προστάται θερμοί, πυροσβεστών υπάρχοντες, ω Παῖδες Θεοῦ και θείοι αντιλήπτορες»²

Εικόνα 1.

Οι Άγιοι Τρεις Παῖδες, Μισαήλ, Αζαρίας και Μισαήλ γεννήθηκαν στην πόλη των Ιεροσολύμων στις αρχές του 6ου π.Χ. αιώνας.

¹ «ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ» Η Υψηλή προστασία των Πυροσβεστών (Οι άγιοι Τρεις Παῖδες εν τη Καμίνω). έτος 2ο –τεύχος 3ο Μάρτιος – Μάιος 2000

² Από την ακολουθία των Αγίων Τριών Παίδων, Γερασίου Μοναχού Μικραγιαννανίτου.

Ανήκαν στη φυλή του Ιούδα και κατάγονταν από βασιλική οικογένεια. Πατέρας τους ήταν ο Βασιλιάς Εζεκίας και μητέρα τους η Καλλίνικη.

Όταν ο βασιλιάς της Βαβυλωνίας Ναβουχοδονόσωρ κυριεύει την πόλη των Ιεροσολύμων, προχωρά σε σφαγές, λεηλασίες και αιχμαλωσίες πολλών παιδιών Εβραίων. Μεταξύ των αιχμαλώτων ήταν και οι Τρεις Παίδες, ευρισκόμενοι στην ηλικία των 8-10 ετών, καθώς και ο φίλος τους, Δανιήλ, ο μετέπειτα Προφήτης.

Εκεί ο Δανιήλ μετά την εξήγηση του ενυπνίου του Ναβουχοδονόσωρ αποκτά την εμπιστοσύνη του και διορίζεται Γενικός Επίτροπος των επαρχιών της Βαβυλώνας.

Μετά από παράκληση του οι Τρεις Παίδες λαμβάνουν σημαντικά αξιώματα στη Δημόσια Διοίκηση της Βαβυλώνας.

Το 579 π.Χ. κατά τα ήθη των ειδωλολατρών βασιλέων ο Ναβουχοδονόσωρ κατασκεύασε μια εικόνα δική του χρυσή, ύψους εξήντα πηχών και πλάτους έξη πηχών.

Στα αποκαλυπτήρια της εικόνας προσκλήθηκαν να παραστούν όλοι οι Αξιωματούχοι, Στρατηγοί και Τοπικοί Άρχοντες του Κράτους. Το πρόγραμμα περιλάμβανε προσκύνηση της εικόνας από τους προσκεκλημένους μόλις ηχούσε η σάλπιγγα.

Οι παραβάτες θα ρίπτονταν σε μια κάμινο «πεπυρωμένη».

Οι Τρεις Παίδες ως πιστοί Ιουδαίοι δεν υπάκουσαν στο βασιλικό πρόσταγμα και αρνήθηκαν να προσκυνήσουν την εικόνα, τηρώντας ευλαβικά τον Θείο Νόμο που πρόσταζε: *“ου ποιήσεις εαυτόν είδωλον, ουδέ παντός ομοίωμα ,όσα εν τω Ουρανώ και*

όσα εν τη γη κάτω και όσα εν τοις ύδασι τοις υποκάτω της γης. Ου προσκυνήσεις αυτοίς, ουδέ μη λατρεύσεις αυτής”.

Το γεγονός κατήγγειλαν στο βασιλιά ο οποίος εξοργισμένος διέταξε να εμφανιστούν ενώπιον του οι Τρεις Παίδες ώστε να απολογηθούν για την ανυπακοή τους..

Οι ευσεβείς νέοι δεν αρνήθηκαν την καταγγελία ,ούτε ζήτησαν την εύνοια του οργισμένου βασιλιά. Με παρρησία χωρίς να φοβηθούν τον θάνατο του αποκρίθηκαν:

“Ου χρειάν έχομεν ημείς από του ρήματος τούτου αποκριθηναι σοι. Εστί γαρ Θεός ημών εν ουρανοίς, ω ημείς λατρεύομεν, δυνατός εξελέσθαι ημάς εκ της καμίνου του πυρός, της καιομένης και εκ των χειρών σου Βασιλευ, σώσεται ημάς. Και αν μη γνωστόν έστω σοι, Βασιλεύ, ότι τοις Θεοις σου ου λατρεύομεν, και τη εικόνη, η έστεισαν ου προσκυνούμεν”.

Οργισμένος από την θαρραλέα τους απάντηση ο Ναβουχοδονόσωρ διέταξε τους άνδρες του να δυναμώσουν τη φλόγα στην κάμινο και να ρίξουν μέσα τους Τρεις Παίδες.

Αυτοί τότε πρόθυμα από μόνοι τους γεμάτοι χαρά έπεσαν στην κάμινο, υμνούντες και ευλογούντες τον Θεό και περπατούσαν μέσα στο καμίνι χωρίς να τους αγγίζει καθόλου η φωτιά.

Αντίθετα οι φλόγες κατέκαυσαν τους βασιλικούς υπηρέτες που προσπαθούσαν να υπερπυρώσουν την κάμινο.

Όταν είδε το θαύμα ο Ναβουχοδονόσωρ γεμάτος έκσταση και θαυμασμό πλησίασε προς την κάμινο και διέκρινε μέσα στις φωτιές τέσσερις άνδρες Ταπεινωμένος τους κάλεσε να βγούνε έξω.

Ήταν υγιείς ,ακέραιοι χωρίς να έχει φλογιστεί ούτε μια τρίχα από το κεφάλι τους.

Στην ερώτηση του βασιλιά για τον τέταρτο άνδρα που είχε δει οι Τρεις Παίδες του αποκρίθηκαν ότι ήταν Άγγελος του Θεού ο οποίος τους φύλαξε από την φωτιά.

Ο βασιλιάς τότε έσκυψε ευλαβικά μπροστά τους και ξεχνώντας την ειδωλολατρική του πίστη διακήρυξε ότι: *«Ουκ εστί Θεός έτερος, όστις δυναθήσεται ρύσοισθαι ούτως»*

Στη συνέχεια περιέβαλε με μεγάλη εύνοια τους Τρεις Παίδες δίνοντας τους μεγαλύτερα αξιώματα. Για την μετέπειτα ζωή τους δεν υπάρχουν στοιχεία. Έζησαν όμως πολλά χρόνια και *«ετελείωσαν εν ειρήνη»*.

Τα πρώτα κείμενα που χρησιμοποιήθηκαν για την ιστορία του βίου των Αγίων, για τις ανάγκες του υπηρεσιακού εορτασμού τους από το Πυροσβεστικό Σώμα, είναι δύο, εξαιρετικά, σημαντικών λειτουργιών της Εκκλησίας μας και τα οποία διασώζονται στο αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου.

Το πρώτο κείμενο έχει τίτλο «Ιστορία των Τριών Παίδων» είναι γραμμένο από τον Αρχιμανδρίτη Βασίλειο Γοντικάκη ηγούμενο των Ι.Μ. Σταυρονικήτα και Ιβήρων του Αγίου Όρους.³

³ Από το Πυροσβεστικό Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἡ ἱστορία τῶν τριῶν παιδῶν μᾶς μιλά εὐγλωττα γιὰ τὸ δυναμισμό τῆς μιᾶς τῆς καθολικῆς πίστεως. Αὐτοὶ δὲν παρέκλεσαν τὸν Ναβουχοδοσόσορα οὔτε νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν τιμωρία, οὔτε νὰ βάλῃ λιγώτερη πίσσα στὴ φωτιά (Δα-νιήλ 3, 16 ἐξ.). Δὲν ἀνῆκε στὸ ἦθος καὶ στὴ μεγαλοπρέπεια τῆς δυνάμεως τῆς πίστεώς τους μὴ παρόμοια ἐνέργεια. Οὔτε οἱ ἀπειλές του τοὺς φόβιζαν, οὔτε οἱ κολακείες του τοὺς δελεάζαν.

Πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ὁμολόγησαν τὴν πίστη τους μ' ἓνα λόγο. Ἐλπαν «ναί» στὴ ζωή. Καὶ στάθηκαν ἐκεῖ. Δὲν εἶχαν ἄλλο προορισμὸ ἢ ἀποστολή.

Καὶ προχώρησε ὁ Ναβουχοδοσόσορ. Ἐπλήσθη θυμοῦ. Ἐνέπρυσε τὴν κάμινον.

Ἔλεγε: "Ὅλα τὰ ὀλικά μπήκαν πάνω στὴ φωτιά. Ὅλα τὰ ὄργανα ξηπαιξαν. Ὅλοι οἱ λαοὶ γονάτισαν.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία καμιά γιὰ ὅλα αὐτὰ, γιὰ τὴν ἱστορία.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία καμιά γιὰ τὴν αἰωνιότητα, γιὰ τοὺς τρεῖς παιδάς.

Ἄναμετρήθηκαν.

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν κάμινον βγήκε δοξολογία, πὸ ὑψώθηκε πῆχεις πάνω ἀπὸ τὴ φωτιά.

Καὶ δοξολόγησαν τὸ Θεὸ καὶ εἶπαν: Ἐδόξηται εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας...

Καὶ ἄγγελος Κυρίου συγκατέθετο τοῖς περὶ τὸν Ἀζαριάν. Οἱ τρεῖς ἔγιναν τέσσαρες. Καὶ πεπεδημένοι περιπάτου ἐν μέσῳ τῆς φλόγος ἤμουντες τὸν Θεόν.

Καὶ ἀναψε ὁ χορὸς. Καὶ ἔλαμψεν ἡ φύση ἅλη.

Καὶ εἶπαν: Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοί,... ὕδατα... ἥλιος, σελήνη, ἄστρα, δρόσος, ὄμβρος, καῦμα, ψύχος...

Καὶ πυρπολήθηκαν τὰ πάντα. Καὶ ἔ-

γιναν φῶς, δοξολογία.

Ἐνῶ οἱ ὑπηρετές τοῦ Βασιλέως οὐ διέλιπον καίοντες τὴν κάμινον μὲ νάφθαν καὶ πίσσαν καὶ στυπίον καὶ κληματίδα, ἅλη αὐτὴ ἡ μανία τους καὶ τὸ πῦρ τῆς καμίνου γινόταν γιὰ τοὺς τρεῖς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον.

Καὶ οὐχ ἤφατο αὐτῶν καθόλου τὸ πῦρ, οὔδὲ ἐλύπησε, οὔδὲ παρηνώχλησε.

Καὶ ἐξέκαυσε πάντας τοὺς περὶ τὴν κάμινον.

Καὶ αὐτοὶ δροσίστηκαν ἀπὸ τὸ πῦρ. Καὶ ἀπὸ τῆ δοκιμασία τους ἀνέτειλε διαιωνίζων ὕμνος δοξολογίας καὶ ὕψωνόταν πάνω ἀπὸ τίς φλόγες παρασύροντας ἅλη τῆ δημιουργία σὲ μιὰ οὐρανομήκη δοξολογία: Θεολογία - ὄχι κατασκευάσμα. Αὐτόματη γέννηση, ξέσπασμα εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης θγαλμένο μέσα ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς ἐσχάτης κρίσεως.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ χεῖμαρρο γνωρίζεται ὁ Θεὸς σὰν ἐλεύθερη ζωή. Σὰν ἐπέκεινα κάθε διαμάχης.

Ἔλεγε: "Ὅλοι καὶ ὅλα δουλεύουν γιὰ τὸν ἐρχομὸ κατὰ τὴ φανέρωση τοῦ Ἐνός, τοῦ Ἀληθινοῦ πὸ πάντοτε ἔρχεται. Μέσα ἐδῶ ὅλοι συνεργάζονται:

Ποῖς δρόσισε τοὺς πιστοὺς παιδάς; Ἡ φλόγα τῆς καμίνου ἢ ἡ πίστη τους;

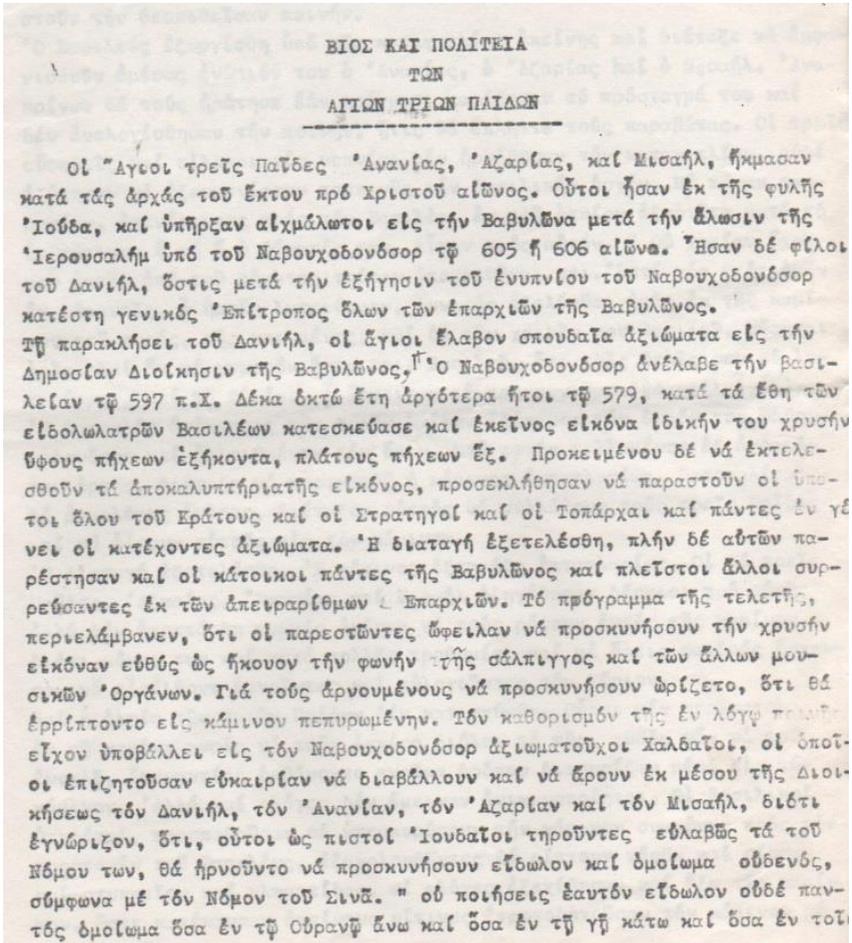
Ποῖς ἐνεπύρησε τοὺς περὶ τὴν κάμινον; Ἡ φωτιά ἢ τὸ μῖσος τους; Ποῖς ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ τὴν προτυπούμενη θεοφάνεια, ἢ πίστη τῶν τριῶν ἢ ἡ μανία τοῦ ψεύδους;

Τὸ ἀληθινὸ δὲν φοβάται. Τὸ ἀληθινὸ ἀναδύεται σὰν δρόσος μέσα ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ εὐγνωμοσύνη μέσα ἀπὸ τὸ μῖσος.

Τὸ ἀληθινὸ οὐσιαστικὰ μόνον ἀνατέλλει, δλασάνει. Τὸ ψεύτικο μόνον δύει, μαραζώνει. Αὐτὴ εἶναι ἡ «μοῖρα» του.

Ἄρχ. Βασίλειος Γοντικᾶκης
«Εἰσοδικόν»

Το δεύτερο κείμενο έχει τίτλο «Βίος και Πολιτεία των Αγίων Τριών Παίδων» και είναι γραμμένο από τον Πρωτοπρεσβύτερο, Θεολόγο - Νομικό, Βασίλειο Μαντζουνέα, Γραμματέα της Συνοδικής Επιτροπής επί δογματικών και Νομοκανονικών ζητημάτων.⁴

⁴ Από το Πυροσβεστικό Αρχεῖο του Πυροσβεστικού Μουσείου

ὕδασι τοῖς ὑποκάτω τῆς γῆς. Οὐ προσκυνήσεις αὐτοῦς οὐδέ μὴ λατρεύσει αὐτῆς ". Καὶ κατὰ μὲν τοῦ Δαυιδῆ , ἀπόντος ἐκ τῆς τελετῆς ἐκεῖνης πιθανῶς ἔνεκα σκουδαίας ἀποστολῆς τοῦ Κράτους, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διατυπώσουν κατηγορίαν. Ἀτήγγειλαν ὁμοῦ τοὺς τρεῖς ἄλλους, ὅτι δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, ὅτι δὲν ἐπροσκύνησαν τὴν εἰκόνα τὴν χρυσοῦν, ὅτι ἠσέβησαν οὕτω εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν τὴν θεσπιθεῖσαν ποινὴν.

Ὁ Βασιλεὺς ἐξωργίσθη ὑπὸ τῆς καταγγελίας ἐκεῖνης καὶ διέταξε νὰ ἐμψυχοῦν ἀμέσως ἐνώπιόν του ὁ Ἄνανίας, ὁ Ἀζαρίας καὶ ὁ Μισαήλ. Ἄνακρίνων δὲ τοὺς ἠρώτησε ἂν πράγματι παρέβησαν τὸ πρόσταγμα του καὶ δὲν ἀνελογίσθησαν τὴν ποινὴν, ἥτις θὰ ἐπληττε τοὺς παραβάτας. Οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς καὶ εὐλικρινεῖς νεανίαι δὲν ἠρνήθησαν τὴν καταγγελίαν, οὐδέ ἐζήτησαν νὰ ἐξευμενίσουν ταπεινῶς τὴν βασιλικὴν ὀργὴν. Μὲ πᾶσαν παρηρησίαν, ἀτενίσαντες πρὸς τὸν βασιλέα, ἐκ τοῦ ὀπου ἐξαρτᾶτο κατὰ τὸ ἀνθρώπινον ἢ μὴ ἢ ὁ θάνατός των, εἶπαν πρὸς αὐτόν. " Οὐ χρεῖαν ἔχομεν ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναι σοι. Ἐστὶ γάρ θεός ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς, ᾧ ἡμεῖς λατρευόμεν, δυνατός ἐξελεῖσθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς κἀμίνου τοῦ πυρός, τῆς καιομένης, καὶ ἐκ τῶν χειρῶν σου βασιλεῦ, σώσῃται ἡμᾶς. Καὶ ἂν μὴ γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου εὐλατρευόμεν, καὶ τῇ εἰκόني, ᾧ ἔστεισαν οὐ προσκυνοῦμεν" (Δαυιδῆ 3.18).

Ἡ βαρβαρὴ ἀπάντησις τῶν τριῶν παιδῶν ἐξεκαύσε τὸν θυμὸν τοῦ Κορονοδοσοῦ καὶ ἠλλοιωμένην τὴν ὄψιν, καὶ φωνὴν παλλομένην ἐξ ἀκρατήτου ὀργῆς, διέταξε νὰ πυρακτωθῇ ἡ κἀμινος ἐπταπλασίως. Προσκαλέσας δὲ ῥωμαίους ἄνδρας, διέταξεν αὐτοὺς νὰ συλλάβουν τοὺς τρεῖς παῖδας καὶ νὰ ρίθουν αὐτοὺς εἰς τὴν κἀμινον.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη. Ἡ κἀμινος ἐξεκαῶθη ἐπταπλασίως. Οἱ δὲ τρεῖς παῖδες, Ἀζαρίας, Ἄνανίας καὶ Μισαήλ ἀδηγήθησαν δέσμοι πρὸ αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐχρειώσθη καμμία ἀνάγκη νὰ τοὺς ρόθουν ἐντὸς τῆς κἀμίνου, διότι μόνοι των καὶ μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ μὲ ὄψεις φαεινῆς ἔσπευσαν νὰ εἰσελθοῦν ὕμνουντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον.

Καὶ ἡ ἔλπις τῶν τριῶν παιδῶν δὲν κατησχύνθη. Οὗτοι μὲν περιπατοῦν ἐν τῇ κἀμίνῳ χωρὶς νὰ τοὺς ἐγγίῃ διδόν τὸ πῦρ, χωρὶς κἂν νὰ τοὺς ἐνοχλῇ, ἀπεναντίας ἠσθάνοντο πνεῦμα ὀρθοῦ διασπυρίζων μέσα εἰς τὴν κἀμινον. Ἀλλὰ καὶ φλόγες δὲν ἔμειναν ἀνικανοποίητοι. Οἱ βασιλικοὶ ὑπηρέται, προσπαθοῦσαν νὰ ὑπεκρυώσουν τὴν κἀμινον συμφῶνως πρὸς τὴν προσταγὴν τοῦ βασιλέως, ἐξακολουθῶντες βλῆ ρίπτουν νάφθα καὶ πῖσσαν καὶ στυπεῖτον καὶ κληματίδας. αἱ φλόγες ἐξεχύθησαν καὶ ἐξω τῆς κἀμίνου, ὥστε κατέκαυσαν ἐκεῖνους οἵτινες ἐτροφοδοτοῦσαν τὴν κἀμινον μὲ καύσιμον ὕλην.

Ὁ Παβουχοδονόσορ, ἐκάθητο ὀλίγον ἀπώτερον τῆς καμίνου ἐπὶ θρόνου καὶ κυκλοῦμενος ἀπὸ πολλοῦς μεγιστάνους κατεθρομβήθη, ὅτε εἶδε τὸ πῦρ νὰ κατατρώγῃ τοὺς ὑπῆρέτας του. Οὐδ' ἐβράδθονε νὰ τὸν καταλάβῃ ἔκστασις καὶ θαυμασμός, διότι ἤκουε ἐντός τῆς καμίνου ἀντηχοῦντας ὕμνους, ὅτε ἡ φλόγα ἤλαττώθη. Πλησιάζας τὴν κάμινον, διέκρινες ἐνθός αὐτῆς περιπατοῦντας ἐν μέσῳ τοῦ πυρός τέσσαρας ἄνδρας. Καὶ ὁμοῦς ὁ Βασιλεὺς ἐγνώριζεν, ὅτι δὲν ἐρρίφθησαν τέσσαρες παρά τρεῖς ἄνδρες. Ποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ τέταρτος; Ὅταν ἡ φλόγα κατέπεσεν ἔτι περισσό-τερον, ὁ Παβουχοδονόσορ προσῆλθεν πρὸς τὴν θύραν τῆς καμίνου, οὐχὶ ὁμοῦς μὲ ὀργή ἀλλὰ μὲ ἐπιείκειαν καὶ ταπεινωμένους καὶ εἶπε πρὸς τοὺς νεανίας, τοὺς ὁποῖους ἀπεκάλεσε δούλους τοῦ θεοῦ τοῦ Ἰψίστου νὰ εἰσεέλθουν. Ἐξῆλθον ἐκεῖνοι ὑγιεῖς, λάμποντες ἀκέραιοι, χωρὶς νὰ φλο-γισθῆν οὔτε θρῖξ ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ παραμικρὸν ἢ ἐνδυμασία των. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐζήτησε καὶ τὸν τέταρτον. Ἄλλ' οἱ Νεανίαι εἶπον εἰς αὐτόν ὅτι δὲν ἦτο, παρά ἄγγελος πῦν ὁποῖον ὁ θεὸς ἀπέστειλεν πρὸς φύλαξιν καὶ λῦτρωσιν τῶν δούλων ἐκ τοῦ πυρός. Ὁ Βασιλεὺς τότε ἔσκυψεν εὐλαβῆς πρὸ τοῦ κραταιοῦ ἐκείνου θαύματος. Ἐπὶ τὴν ἐντύπωσιν δὲ τοῦ περιλάμπρου γεγονότος, λησμονῶν τὸ ἕδιον αὐτοῦ θρήσκευμα, διεκήρυξεν ὅτι " Οὐκ ἔστι θεὸς ἕτερος, ὅστις δυνη-θήσεται ρύσασθαι οὕτως ". Ἐκδηλῶνων τὰρα περισσοτέραν τὴν εὐνοίαν περιέβαλε μὲ ἀξίωμα μεγαλύτερον τοὺς τρεῖς παῖδας, καταστήσας αὐτοὺς ἐπὶ κεφαλῆς πάντων τῶν Ἰουδαίων, τῶν ἐν τῷ Κράτει αὐτοῦ.

✦ Πρωτ. Εὐάγγελος Μαντζουέας

Ο Συναξαριστής για τον εορτασμό των Αγίων Τριών Παίδων⁵

Στο βιβλίο του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου «Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄.» Εκδόσεις Δόμος, 2005, υπάρχει το παρακάτω εδάφιο για τους Άγιους του Πυροσβεστικού Σώματος:

«Τριών Παίδων, Ανανίου, Αζαρίου, Μισαήλ, και Δανιήλ του Προφήτου.

Τω αυτώ μηνί ΙΖ΄, μνήμη των Αγίων τριών Παίδων Ανανίου, Αζαρίου, Μισαήλ, και Δανιήλ του Προφήτου.(α)

Εις τον Δανιήλ.

Ύπαρ Θεέ βλέπει σε νυν επί θρόνου,
Τμηθείς Δανιήλ ουκ όναρ καθώς πάλαι.
Εις τους τρεις Παίδας.
Ει μη θανείν τρεις Παίδες ήρων εκτόπως,
Ός του πυρός πριν, ήρχον αν και του ξίφους

Εβδομάτη δεκάτη Δανιήλ τάμον, ον βλέπει μέλλον.

+ Ούτος ο μακάριος Δανιήλ ο Προφήτης ήτον από την βασιλικήν φυλήν του Ιούδα, καταγόμενος από γένος το οποίον ευρίσκετο εις την βασιλικήν δούλευσιν. Εγεννήθη δε εις την Βηθθαράν την ανωτέραν. Εις καιρόν δε οπού ήτον ακόμη νήπιον, εφέρθη σκλάβος από την Ιουδαίαν εις την Βαβυλώνα. Και εκεί επροφήτευσε χρόνους εβδομήκοντα. Προέλαβε δε την Γέννησιν του Χριστού χρόνους τετρακοσίους εξήκοντα.

⁵ <http://www.snhell.gr/references/synaxaristis/search.asp?id=2118&search=3>

Ήτον δε ἄνδρας τόσον σώφρων, ὥστε οπου οἱ Ἰουδαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι εἶναι ευνούχος. Πολλά δε ἐπένθησε διὰ τὴν σκλαβίαν των ομοφύλων του Εβραίων.

Και ἐνήστευσεν ἀπὸ κάθε φαγητόν ἐπιθυμητόν. Καὶ ἦτον ξηρός μεν κατὰ τὸ εἶδος του σώματος, ἐφαίνετο ὅμως πολλά ὡραῖος με τὴν χάριν του υψίστου Θεοῦ. Οἱ δε Ἅγιοι τρεῖς Παῖδες, ἦτον ἀπὸ τὴν ἀγίαν πόλιν Ἰερουσαλήμ, υιοὶ πατρός μεν Εζεκίου του βασιλέως, μητρός δε Καλλινίκης (β).

Ὁ δε πατὴρ αὐτῶν Εζεκίας ἀσθενήσας καὶ εἰπὼν πρὸς Θεόν μετὰ δακρύων, ὅτι ἐφύλαξε τα ἀρεστά ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔλαβε προσθήκην τῆς ζωῆς δεκαπέντε χρόνους. Ὄταν δε ἡ πόλις των Ἰεροσολύμων ἐσκλαβώθη ἀπὸ τον Ναβουχοδονόσορ, βασιλέα των Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, ἐπήγαν καὶ οἱ τρεῖς οὔτοι Παῖδες σκλάβοι εἰς τὴν Βαβυλώνα, ομοῦ με τον Προφήτην Δανιήλ.

Εκεῖ δε κατεστάθησαν ἐπιστάται των πραγμάτων του βασιλέως διὰ τὴν ἀρετὴν τους καὶ φρονιμάδα. Καὶ μάλιστα διὰ τὴν μεσιτείαν του Δανιήλ (γ).

Ἐπειδὴ δε αὐτοὶ ἐκαταφρόνησαν τὴν χρυσὴν εἰκόνα του βασιλέως, τὴν ὁποίαν εἰς τον κάμπον Δεηρά, ἐπρόσταξε νὰ προσκυνοῦν ὅλοι οἱ λαοί, διὰ τοῦτο ἐβάλθησαν εἰς τὴν κάμινον, τὴν ἐπταπλασίως καιομένην.

Μέσα εἰς τὴν ὁποίαν δροσιζόμενοι ἀπὸ τὴν κατάβασιν του θείου Ἀγγέλου, ἔψαλλον τον παγκόσμιον ὕμνον, συγκαλοῦντες ὅλα τα κτίσματα εἰς δοξολογίαν Θεοῦ. Τότε βλέπων ὁ βασιλεὺς τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα, ὠμολόγησεν ὅτι εἶναι μέγας Θεὸς ὁ ὑπ' αὐτῶν προσκυνούμενος.

Ο δε θεός Δανιήλ, και μόλον οπού συνέζησε και συνετράφη με τους ανωτέρω τρεις Παίδας, και έγινεν αίτιος εις το να τιμηθούν διά της μεσιτείας του, ως είπομεν, και μόλον, λέγω, οπού ο Δανιήλ ήτον τόσον οικείος με τους τρεις Παίδας, δεν εβάλθη όμως μαζί με αυτούς εις την κάμινον. Τούτο γαρ δεν αναφέρει η θεία Γραφή. Η αφορμή δε διά την οποίαν δεν εβάλθη εις την κάμινον είναι αυτή, καθώς φαίνεται εις εμένα και εις την αλήθειαν.

Επειδή γαρ ο βασιλεύς Ναβουχοδονόσορ έβαλεν όνομα εις τον Δανιήλ το, Βαλτάσαρ, ως γέγραπται· «Και ο βασιλεύς επέθηκεν όνομα αυτώ Βαλτάσαρ» (Δαν. ε΄, 12), το δε όνομα αυτό ήτον γνώρισμα τιμής υπερεχούσης και όνομα Θεού. Καθώς γέγραπται· «Έως ου ήλθε Δανιήλ, ου το όνομα Βαλτάσαρ, κατά το όνομα του Θεού μου» (Δαν. δ΄, 3).

Επειδή λέγω το όνομα του Δανιήλ ήτον Θεού όνομα: τούτου χάριν, διά να μην φανή εις τους Πέρσας τους θεόν νομίζοντας το πυρ, ότι έσβυσε την φλόγα της καμίνου ο των Βαβυλωνίων θεός, ο καλούμενος Βαλτάσαρ, διά τούτο οικονομήθη παρά της θείας Προνοίας να μη βαλθή εις την κάμινον μαζί με τους τρεις Παίδας ο Προφήτης Δανιήλ, ο έχων το όνομα τούτο. Αλλ΄ ουδέ εις την ιστορίαν την περί της καμίνου διηγουμένην, αναφέρεται όλως ο Δανιήλ. Οι δε άλλοι τρεις Παίδες, αφ΄ ου ελυτρώθησαν παραδόξως και υπερφυσικώς από την κάμινον του πυρός, πάλιν απεκατεστάθησαν εις την προτέραν τους δόξαν. Και περάσαντες την ζωήν τους έντιμον, ετελεύτησαν εν ειρήνη μαζί με τον Προφήτην Δανιήλ.

Λέγουσι δέ τινες, ότι μετά τον θάνατον του Ναβουχοδονόσορ, και των λοιπών βασιλέων, οι οποιοι ετίμων τους τρεις Παίδας, έγινεν άλλος βασιλεύς, Αττικός ονομαζόμενος. Ο οποίος εξετάσας τους τρεις Αγίους τούτους, και ελεγχθείς από αυτούς διά την ασέβειάν του, επρόσταξε να

κοπή η κεφαλή του Αγίου Μισαήλ. Την οποίαν εδέχθη ο Άγιος Αζαρίας απλώσας το φιβλατόριόν του, ήγουν το επανωφόρι του (φίβλα γαρ λατινικά λέγεται η πόρπη και το επανωφόρι(δ).

Ομοίως επρόσταξε να κοπή και η κεφαλή του Αγίου Αζαρίου, την οποίαν εδέχθη ο θείος Ανανίας. Ύστερον δε και αυτός ο Ανανίας απεκεφαλίσθη.

Λέγουσι δε και τούτο, ότι αφ' ου εκόπησαν αι τίμιαι κεφαλαί των τριών, πάλιν εκόλλησαν με τα σώματά των. Άγγελος δε Κυρίου επήρε τα λείψανά των, και τα επήγεν εις το όρος Γεβάλ, και εκεί τους έβαλεν υποκάτω εις μίαν πέτραν. Αφ' ου δε επέρασαν τετρακόσιοι χρόνοι, ανέστησαν και αυτοί, όταν ο Κύριος ανέστη εκ του τάφου μαζί με τους άλλους προπάτορας. Ύστερον δε πάλιν απέθανον.

Τελείται δε η αυτών Σύναξις εν τη αγιωτάτη μεγάλη Εκκλησία. Τούτων των τεσσάρων την μνήμην παρελάβομεν από τους θεοφόρους Πατέρας να εορτάζωμεν, προτίτερα από επτά ημέρας της κατά σάρκα γεννήσεως του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού. Επειδή και αυτοί, ως νομίζω, ήτον από την βασιλικήν φυλήν του Ιούδα, από την οποίαν εκατάγετο και ο Κύριος ημών κατά το ανθρώπινον (ε).

(Τον κατά πλάτος Βίον αυτών όρα εις τον Νέον Θησαυρόν, Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως, και εις τους Μαργαρίτας. Το δε προς αυτούς υπόμνημα του Μεταφραστού, ούτως άρχεται· «Άρτι Ναβουχοδονόσορ». Σώζεται εν τη Λαύρα, εν τη Μονή των Ιβήρων και εν άλλαις.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(α) Σημείωσαι, ότι εις τους τρεις Παίδας τούτους και εις την βαβυλωνίαν κάμινον, λόγον συνέγραψεν ο Χρυσοστομικός του Ιωάννου κάλαμος, ου η αρχή· «Καινόν, ως αληθώς, και μέγιστον ευσεβείας θέατρον, η των τριών Παίδων συνεστήσατο χορεία». (Σώζεται εν τω πέμπτω τόμω της εν Ετόνη εκδόσεως.) Ομοίως και άλλον λόγον ούτος συνέγραψεν εις τον Δανιήλ και εις τους τρεις Παίδας, ου η αρχή· «Φαιδρά σήμερον ημίν η πανήγυρις και λαμπροτέρα του συνήθους». (Σώζεται εν τω Πρωτάτω.) Αλλά και Εφραίμ ο Σύρος λόγον έχει εις τον Δανιήλ και εις τους τρεις Παίδας τούτους, ου η αρχή· «Φέρε δη διασκεψώμεθα τα κατά τον Προφήτην Δανιήλ» (τόμ. β΄, της εν Ρώμη εκδόσεως).

(β). Και ο Αλέξανδρος δε εις τα Ιουδαϊκά μαρτυρεί, ότι οι τρεις Παίδες ούτοι εκατάγοντο από γένος βασιλικόν (σελ. 290).

(γ). Ούτω γαρ γέγραπται· «Και Δανιήλ ητήσατο παρά του βασιλέως και κατέστησεν επί τα έργα της χώρας Βαβυλώνος τον Σεδράχ, Μισάχ, και Αυδεναγώ· και Δανιήλ ην εν τη αυλή του βασιλέως» (Δαν. β΄, 49).

(δ). Παρά δε τω Βαρίνω φαίνεται ότι η φίβλα λατινικώς, και η πόρπη ελληνικώς, είναι είδος όπλου. Το όποιον ομοιάζει με την ασπίδα: ήτοι με το σκουτάρι.

(ε). Περί του Δανιήλ ταύτα γράφει ο Αλέξανδρος εις τα Ιουδαϊκά, ότι αυτός ετελεύτησε κατά τον πρώτον χρόνον του βασιλέως Κύρου. Πλην έφθασε και έως εις τον τρίτον χρόνον αυτού ως γέγραπται· «Εν έτει τρίτω Κύρου βασιλέως Περσών λόγος απεκαλύφθη τω Δανιήλ» (Δαν. ι΄, 1), και ότι ετάφη εις την Βαβυλώνα. Ούτω γαρ είπεν ο Άγγελος προς αυτόν· «Και συ δεύρο και αναπαύου. Έτι γαρ ημέραι και ώραι εις αναπλήρωσιν συντελείας, και αναστήση εις τον κλήρον σου εις συντέλειαν ημερών» (Δαν. ιβ΄, 13). Σημείωσαι, ότι το λείψανον του

Προφήτου Δανιήλ η Αγία Ελένη έφερε μαζί της εις την Κωνσταντινούπολιν, όταν εγύρισεν από τα Ιεροσόλυμα (και όρα σελ. 102 της Δωδεκαβίβλου).

Και τούτο δε σημείωσαι, ότι μόνος ο Προφήτης ούτος Δανιήλ προείπεν εις πόσους χρόνους ωρισμένως έχει να έλθη και να σταυρωθή ο Χριστός, ήγουν μετά τετρακοσίους εννενηήκοντα. Και σαφέστερον από όλους τους Προφήτας αυτός προεκήρυξε τον θάνατον του Χριστού.

Ούτω γαρ γράφεται εις το νυν σωζόμενον Εβραϊκόν· «Και μετά τας εβδομάδας τας εξηκονταδύω, εκκοπήσεται ο Μεσσίας (ήγουν ο Χριστός), αλλ' ουχ' εαυτώ». Τουτέστιν ουχ' υπέρ εαυτού, αλλ' υπέρ της σωτηρίας των ανθρώπων (Δαν. θ', 26). Ο δε Ιερώνυμος λέγει ότι τον Δανιήλ αναγινώσκει η Εκκλησία εκ της μεταφράσεως του Θεοδοτίωνος, διατί ευρήκε συγκεχυμένην την των Εβδομήκοντα, η οποία μήτε σώζεται, και ταύτα μεν και άλλοι πολλοί λέγουσιν.

Ο δε σοφός κύριος Νικηφόρος Θεοτόκης, εν ταις υποσημειώσεσι της ανασκευής της τελευταίον διερμηνευθείσης Διαθήκης, διά πολλών αποδεικνύει, ότι η ταις κοιναίς ελληνικαίς εκδόσεσι της θείας Γραφής συνεκδεδομένη του Δανιήλ βίβλος, αυτή εστιν η των Εβδομήκοντα μετάφρασις. Και ουχί δηλονότι η του Μαρκιωνιστού Θεοδοτίωνος. Ουδέ η νεωστί αναφανείσα εκ του Κισιανού Κώδικος. Πρόσθεσ και τούτο, ότι τας προφητείας του Δανιήλ τας περί του Μακεδόνοσ Αλεξάνδρου, επρόσφερεν ο Αρχιερεύς Ίαδδοσ, και οι Ιερείσ, τω βασιλεί Αλεξάνδρω, όταν επήγεν εις την Ιερουσαλήμ, ως μαρτυρεί ο Ιώσηπος.»

Το νόημα του μαρτυρίου των Τριών Παίδων⁶

Για το νόημα του μαρτυρίου των Αγίων Προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος, έγραψε ο Γέρων Ιωσήφ Βατοπαιδινός (+2009) (στο κείμενο έχει διατηρηθεί η ορθογραφία του πρωτότυπου) :

«Θαυμάσια η Εκκλησία μας προβάλλει ήδη από τα προοίμια των εορτών των Χριστουγέννων, τους Τρεις Παίδας και Δανιήλ τον προφήτη, οι οποίοι, αν και δεν ήσαν μέσα στο δένδρο της γενεαλογίας των προπατόρων του Ιησού, εν τούτοις κατηριθμήθησαν εις αυτό, χάριν της εναρέτου ζωής των, χάριν της φιλοθείας των και ιδίως χάριν του δράματός των, πού ευρίσκομε στο βίο τους.

Υπήρξαν πραγματικά η αναπαράσταση και η προαπόδειξη του τρόπου, πώς ο Θεός Λόγος θα επιδημήσει στον κόσμο. Αλλά γενικά και από την προσωπική τους ζωή, αντλούμε τεράστια παραδείγματα φιλοθείας και αυταπαρνήσεως, όπως πολλές φορές τονίσαμε.

Συνέπεσε να εορτάζεται και ο Άγιος Διονύσιος, ένας εκ των νεότερων φωστήρων της εκκλησίας μας, του οποίου το

⁶ <http://www.pemptousia.gr>

άφθαρτο λείψανο ευρίσκεται στην περιφέρεια των Επτανήσων. Και αυτός μάς αφήνει από την βιογραφία του άριστα και ενισχυτικά για την ζωή μας παραδείγματα.

Ένα δε από τα σπουδαιότερα πού μάς προβάλλει είναι το θέμα της αμνησικακίας.

Όπως ενθυμείσθε, όταν ήτο επίσκοπος ο Αγ. Διονύσιος, ένας λαϊκός είχε παροξυνθεί και σκότωσε τον αδελφό του Αγίου. Τρέχοντας να κρυφθεί από την δικαιοσύνη πού τον είχε αντιληφθεί, κατέφυγε στο σπίτι του ιδίου του Επισκόπου και ζήτησε άσυλο και στοργή από τον μητροπολίτη, λέγοντάς του.

Εγώ, Δέσποτα, σκότωσα τον τάδε άρχοντα και τώρα με κυνηγούν θέλω να με προστατεύσεις. Και αυτόν πού σκότωσε ήταν ο αδελφός του Αγίου. Και έδειξε τόση αμνησικακία και μεγαλοψυχία ο αληθινός αυτός ποιμένας και δεν εφάνη ότι γνωρίζει τον φονευθέντα, αλλά προστάτευσε τον φονέα, κρύβοντάς τον στην μονή. Και όταν σε λίγο έφθασε η δικαιοσύνη, αρνήθηκε ο Επίσκοπος να ομολογήσει ότι γνώριζε τίποτε περί του φονέως.

Αυτό πραγματικά για μάς, οι οποίοι αγωνιζόμεθα μέσα στην πρακτική του πώς να καθарίσωμε τον εαυτό μας και να απαλλαγούμε από τα πάθη μας και τον παλαιό άνθρωπο, είναι ένα ζωντανό και μεγάλο παράδειγμα, αφού εμείς με την παραμικρή πρόφαση του θύμου εξαγριωνόμεθα και δεν μπορούμε να συγκρατηθούμε.

Ας επανέλθουμε όμως στο προκείμενο θέμα των μεγάλων προπατόρων του Χριστού μας, όπου εκεί θα βρούμε περισσότερα και λαμπρότερα παραδείγματα αυταπαρνήσεως και ομολογίας, πού ιδίως χαρακτηρίζουν το ιδικό μας βίωμα.

Η περιπετειώδης ζωή αυτών των τεσσάρων φωστήρων της Εκκλησίας της Παραδόσεως, της εκκλησίας του Νόμου, είναι τόσο μεγάλη και ποικίλη, πού δεν μπορεί φυσικά να περιγραφη από μάς τους ευτελείς, αλλά θα δανειστούμε ελάχιστα για παραδειγματισμό.

Ονομάσθη ο μόν Δανιήλ ανήρ επιθυμιών, γιατί ουδέποτε ηττήθηκε από καμία επιθυμία. Αυτός κατήγε το από βασιλική οικογένεια και ένεκα της χάριτος πού του έδωσε ο Θεός, έγινε σύμβουλος των διαφόρων κατακτητών και βασιλέων η συνέχεια δε της ζωής του ήτο βασιλική.

Ευρισκόμενος στην βασιλική αυτή χλιδή και έχοντας τόση μεγάλη εξουσία, ουδέποτε ηττήθηκε από κανένα πάθος. Ιδίως στο ζήτημα της ηδονής, τόσο ήτο εγκρατής και τόσο επεβάλλετο στον εαυτό του, ώστε απέκτησε ιδιαίτερος το χάρισμα να λέγεται ανήρ επιθυμιών.

Μαζί με αυτόν ήσαν και τρεις άλλοι Παίδες. Παίδες κατά την γλώσσα του τότε καιρού δεν σήμαινε παιδιά, ούτε πάλι δούλους. Κατά την τότε συνήθεια των επικρατούντων, ε διάλεξαν εκλεκτά παιδιά από τους αιχμαλώτους, τα οποία ανέτρεφαν βασιλικά και αυτά ζούσαν μέσα στα ανάκτορα και ήσαν θεοί πρίγκηπες και είχαν ιδιαίτερη παρρησία και ηγετικές θέσεις στα βασίλεια.

Εις αυτές τις θέσεις ευρίσκοντο οι τρεις σύντροφοι του Δανιήλ. Ο Ανανίας, ο Αζαρίας και ο Μισαήλ οι οποίοι, χάριν της μεγάλης τους ανδρείας και θεοφιλίας, ονομάσθηκαν από τον Ναβουχοδονόσωρ, Σεδράχ, Μισάχ και Αβδναγώ, πού σήμαινε στην γλώσσα τους, θείες κλήσεις, θείες ιδιότητες.

Τότε λοιπόν τους φθόνησαν οι υπόλοιποι μέσα στην επικράτεια, στην οποία αν και ήσαν ξένοι, είχαν τόση αίγλη και αξία, ώστε

ηθέλησαν να τους κακοποιήσουν, αλλά όμως δεν μπορούσαν με κανένα άλλο τρόπο, ει μη να εύρουν κάποια μομφή εναντίον τους, ως παραβάτες των νόμων. Έτσι τους κατήγγειλαν ότι δεν δείχνουν σεβασμό εις όσα εσέβετο ή επικροτούσε ο βασιλεύς και αυτό ήταν μία πρόφαση πού ημπορούσε να τους επιβάλει τιμωρία.

Και έτσι ερεθίσαντες τον τύραννο, ο οποίος ήτο κοσμοκράτωρ, οι περί αυτόν αυλοκόλακες τον έπεισαν, ότι οι Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ δεν προσκυνούσαν τους θεούς τους, ούτε τους λάτρευαν, αλλά ούτε αυτό τον ίδιο υπολόγιζαν.

Ο Ναβουχοδονόσωρ τότε, είχε στήσει στην πόλι την εικόνα του, την μορφή του, πού ήταν ένα πανύψηλο άγαλμα, ένας ανδριάντας και διέταξε όλους να προσκυνούν και να προσφέρουν θυμίαμα, σαν να επρόκειτο περί κάποιας θεότητας διότι επίστευε ότι, μετέβη πλέον από την ανθρωπίνη στην θεία αξία και ότι, με την παντοδυναμία και ισχύ του κατόρθωσε τα τόσα μεγάλα, με το να καταστρέψει και κατασφάζει τους λαούς.

Έτσι ευρήκαν αυτή την πρόφαση οι εχθροί, γιατί ήξεραν ότι ήτο αδύνατο να προσκυνήσουν αυτοί – σαν γνήσιοι θεοσεβείς Ιουδαίοι – είδωλα και αγάλματα και εικόνες. Κατήγγειλαν λοιπόν τους Τρεις Παίδες επισήμως ότι: Ιδού, κύριε, τώρα στην εορτή την οποία κάνεις, αυτοί οι τρεις, παρ όλο πού τους έχεις άρχοντας και ηγεμόνας, δεν θα προσκυνήσουν.

Τότε τους εκάλεσε ιδιαίτερως ο βασιλεύς να τους ερωτήσει προσωπικά, ει αληθώς ούτως έχει Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, ότι τη εικόνη τη χρυσή, ην έστησα εν παιδίω Δεηρά, ου προσκυνείτε, ουδέ τους θεούς μου λατρεύετε; (Δαν. 3,14). Προσέξατε μόλις αρχίσουν τα σύμβολα, οι σάλπιγγες, τα μουσικά όργανα και οι χορδές να δίδουν το σύνθημα της προσκυνήσεως και εσείς αμέσως να προσκυνήσετε, αλλιώς θα

σάς ρίξω μέσα στην κάμινο του πυρός, την οποία έχω αναμμένη για να τιμωρήσω τους απειθείς. Εδώ εφάνη το μεγαλείο εκείνων των ηρωικών ψυχών.

Τότε μετά παρρησίας και οι τρεις, οι οποίοι φυσικά δεν ήσαν παιδιάς, όπως είπα, αλλά μεγάλοι άνδρες, ηγεμόνες, του απήντησαν με υπερηφάνεια, όχι όμως με εγωισμό. Πι του ρήματος τούτου ουκ έχομεν χρείαν αποκριθήναι σοι ω βασιλεύ (Δαν. 3,16). Έτσι κάθε ευγενής ψυχή αποκρίνεται, όταν κρούουν στην θύρα των αισθήσεων της τα ποικιλόμορφα αίτια της πολύμορφης αμαρτίας. Ανίσταται μεγαλοπρεπώς και φωνάζει, «κάτω τα χέρια. Επί του ρήματος τούτου ουκ έχομεν χρείαν αποκριθήναι σοι, ω βασιλεύ. Έστιν ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ ος δύναται εξελέσθαι ημάς εκ των χειρών σου» (Δαν. 3,16-17).

Αλλά και αν ο Θεός τον οποίο πιστεύομε και πού είναι παντοδύναμος, δεν μάς ελευθέρωση από τα ιδικά σου χέρια και από οτιδήποτε άλλο, γνώριζε πώς δεν θα μάς κακοφανή πλην όμως σου λέγομε και τούτο, ότι, και αν ακόμη ο Θεός δεν θελήσει να μάς απαλλάξει από την παρούσα δοκιμασία, γιατί έτσι θέλει Εκείνος, εμείς ούτε την εικόνα σου προσκυνούμε ούτε τους θεούς σου λατρεύομε.

Και αν μάς απειλής με την κάμινο και με το πυρ, μόνοι μας θα εισέλθομε, για να καταλάβεις ότι οι πραγματικά θεοφιλείς δεν φοβούνται τον θάνατο». Καμία περίπτωση ούτε κανένας παράγων μπορεί να τους αποτρέψει από την φιλοθεΐα και το προς τον Θεό καθήκον τους, εάν όντως είναι ευσεβείς.

Και τότε επλήσθη θύμου και ηλλοιώθη η όψι του και διέταξε να δέσουν ισχυρά τους Σεδράχ, Μισάχ και Αβδεναγώ, με τις σαβάρες και τις περικνημίδες και με αυτές να πλησιάσουν την βροντώσαν κάμινο, από την οποία εξεχύνετο σαρανταενία

πήχες η φλόγα. Και έτσι ατάραχοι προσήλθαν και αυτά πού είπαν τα επραγματοποίησαν χωρίς να φοβηθούν.

Δεν δείλιασαν, αλλά επήγαν με προθυμία και όχι μόνο δέχθηκαν αλλά συνετέλεσαν και οι ίδιοι με το να προχωρήσουν μόνοι τους μέσα στην βροντώσαν κάμινο, πού δεν ημπορούσε να πλησίαση κανείς. Και απέδειξαν πραγματικά ότι δεν προσκυνούν ξένα είδωλα αλλά μόνο τον θείο νόμο, το θείο θέλημα, αυτό πού ανήκει σε κάθε ευσεβή ψυχή.

Ο ίδιος Ναβουχοδονόσωρ πού ήταν τότε, είναι και τώρα. Φυσικά, όχι ο ιστορικός εκείνος, αλλά ο νοητός ο οποίος και τότε εις αυτού τον νου ήταν και εν συνεχεία εις όλους τους κακοήθεις και κακούργους μέχρι δε της συντέλειας, θα είναι μέσα στα όργανα της απείθειας και απώλειας.

Αυτός ο νοητός Ναβουχοδονόσωρ και σε μάς ακριβώς το ίδιο κάνει τώρα και σε κάθε ευγενή ψυχή, είτε μεμονωμένα, είτε συνολικά. Συνεχώς μας απειλεί, μάς φοβίζει, μάς προκαλεί.

Η θα προσκυνήσομε το εκάστης προφάσεως και αμαρτίας είδωλο, ειδ άλλως θα εγείρη εναντίον μας πειρασμό. Αυτό είναι το νόημα. Και εμείς εάν πράγματι είμεθα μαθηταί του Ιησού μας, εάν είμεθα κατά τον Παύλο οι του Χριστού, τότε είμεθα έτοιμοι, ίνα την σάρκα σταυρώσωμεν συν τοίς παθήμασι και ταίς επιθυμίαις και να μην κλίνωμε γόνυ τώ Βάαλ δηλαδή προς την πολύμορφο αμαρτία.

Και κοιτάξετε τα μυστήρια της Χάριτος πώς γίνονται. Επέτρεψε ο Θεός να πειρασθούν. Και όταν τους έριξαν μέσα στην κάμινο, τότε επαρουσιάσθη η Χάρις.

Ενώ μπορούσε και πρωτίτερα να δείξει την παρουσία της και να φοβίσει τους εχθρούς και έτσι να απαλλαγούν από την ατιμία οι πραγματικοί δούλοι του Θεού. Όμως δεν το έκανε, ακριβώς για να αποδείξει ότι η υπερβολή της δυνάμεως εκ Θεού εστι και ουκ εξ ημών (Β΄ Κορ. 4,7).

Επέτρεψε να εισέλθουν στην κάμινο για να αποδειχθεί η ομολογία τους και τότε να παρουσιασθεί για να τους σώσει και να τους μεγαλύνει. Τότε και στους τρεις λύθηκαν τα δεσμά και άρχισαν να περιπατούν μέσα στην κάμινο, και η βροντώσα φλόγα έγινε ως δρόσος.

Και άρχισαν εκεί μέσα να εξομολογούνται και να ψάλλουν. Και πάλι δεύτερο θαύμα, του πρώτου μεγαλύτερο. Μέσα στην αισθητή παρουσία της Χάριτος όντες οι δίκαιοι, δεν υπερηφανεύθηκαν, αλλά με βάθος ταπεινοφροσύνης εξομολογούντο στον Θεό και έλεγαν.

Πανάγαθε, αυτό πού επάθαμε μάς άξιζε, γιατί και εμείς και οι πατέρες μας δεν εφυλάξαμε τον νόμο Σου και δικαίως τώρα μάς παρέδωσες εις έθνη άπιστα και εις βάρβαρα και αποστάτη άνθρωπο και δικαίως παθαίναμε τις ατιμίες αυτές για τις ιδικές μας αμαρτίες. Και Σύ δίκαιος εί, και δικαιοσύνης ηγάπησας, ευθύτητας οίδε το πρόσωπόν Σου.

Κοιτάξτε βάθος ταπεινώσεως. Και ύστερα, ενώ έβλεπαν ότι δεν τους κατακυριεύει το πυρ, αυτοί επιζητούσαν να καούν και έλεγαν, προσδεχθείημεν ενώπιόν Σου ως θυσία και έστω η θυσία ημών ως αρνών μυρίων.

Άφησέ μας να καούμε και πες ότι τα τόσα και τόσα αρνιά και σφάγια πού έπρεπε να θυσιάσουν οι πατέρες μας για Σένα και τα εγκατέλειψαν από ασέβεια και ραθυμία, άφησε εμάς να

ψηθούμε και δέξου την ιδική μας θυσία και εξιλέωσε τους προγόνους μας και ελευθέρωσε την φυλή μας.

Κοιτάξετε μεγαλείο.

Τους απαλλάσσει η Χάρις και αυτοί δεν θέλουν να λυτρωθούν, αλλά θέλουν να καούν και να γίνη η θυσία τους ελευθερία της φυλής.

Βλέπετε τις υγιείς ψυχές; Βλέπετε ανδρεία, βλέπετε φιλοθεΐα;

Βλέπετε θέωσι;

Όπως ο Θεός είναι πάντοτε ευσπλαχνία, πάντοτε παναγαθότης, πάντοτε φιλανθρωπία, έτσι και οι κατά μέθεξι θεωμένες ψυχές επιθυμούν αυτές οι ίδιες να φθαρούν, για να ζήσουν αντί αυτών οι άλλοι.

Αυτός είναι ο τέλειος όρος της αγάπης για τον οποίο και εμείς επειγόμεθα. Και αυτό απαίτησε ο Ιησούς μας, όταν μάς είπε εντολήν καινήν δίδωμι υμίν, ίνα αγαπάτε αλλήλους (Ιωάν. 13,34) και εν τούτω γνώσονται ότι εμοί μαθηταί εστέ, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις (Ιωάν. 13,35).

Και αυτό θα το κατορθώσωμε, εάν αρχίσωμε από τα μικρά προοίμια, ούτως ώστε να ανεχώμεθα τον βαρύ λόγο του άλλου, να ανεχώμεθα το σκώμμα του, ακόμα και την αφροσύνη του.

Και σιγά-σιγά με την αυτομεμψία, με την σιωπή, με την ανοχή, βαστάζοντες αλλήλων τα βάρη, θα φθάσωμε στην αξία της αληθινής αγάπης και θα εκπληρώσωμε την σκληρότερα μορφή των εντολών, πού είναι να αγαπούμε και τους εχθρούς μας.

Είδατε ο Γέρων Σιλουανός πόσο τονίζει την αγάπη προς τους εχθρούς και ότι αυτό είναι το πραγματικό δείγμα της χριστιανοσύνης;

Και μάλιστα είπε, ότι κανείς να μην πλανάται πώς έχει θέση κοντά στο Θεό, εάν δεν έχει εκπλήρωση αυτή την εντολή.

Το είπε βέβαια κάπως τολμηρά αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα.

Όπως η κακία όταν εισχώρηση θα φέρει και τα συγγενικά, έτσι και το νόημα της αγάπης, όταν επικράτηση δεν μένει εκεί, αλλά ολοκληρώνεται και φθάνει ακριβώς εις τούτο το πανάγιο τέρμα. Να συγχωρή και τους εχθρούς και να εύχεται για εκείνους πού τον διώκουν.

Αυτά λοιπόν να συνειδητοποιούμε συνεχώς και ιδίως το παράδειγμα των Τριών Παίδων να μην φεύγει καθόλου από την μνήμη μας, διότι πράγματι οι Τρεις Παίδες εξεικονίζουν κάθε ψυχή μέχρι της συντέλειας των αιώνων. Το ίδιο δράμα εκτυλίσσεται και σε μάς και θα εκτυλίσσεται έως να εκπνεύσωμε.

Συνεχώς ο νοητός Ναβουχοδονόσορ θα μάς απειλή και θα μάς αναγκάζει και θα μάς γαργαλά και θα μάς κολακεύει στο να κλίνωμε γόνυ και να προσκυνήσωμε εικόνες πολύμορφες της ποικίλης αμαρτίας.

Αλλά εμείς να είμεθα έτοιμοι να σηκώσωμε το ανάστημά μας και να ειπούμε, Κύριον τον Θεόν ημών προσκυνήσωμεν και Αυτώ μόνο λατρεύσωμεν.

Διότι όντως εις Αυτόν ανήκει πάσα δόξα στους αιώνας. Αμήν.»

Οι « Άγιοι Τρεις Παίδες εν καμίνω» στην εκκλησιαστική εικονογράφηση»

Οι Άγιοι Τρεις Παίδες εν καμίνω, Προστάτες του Πυροσβεστικού Σώματος, αποτελούν ένα ιδιαίτερο εικονογραφικό σημείο της εκκλησιαστικής χριστιανικής ζωγραφικής τέχνης.

Το θαύμα της προστασίας τους από τις φλόγες της «πυρωμένου καμίνου» που ρίχθηκαν για την απόλυτη πίστη τους στον Θεό, έδωσε έμπνευση στους αγιογράφους που τους απέδωσαν με διάφορους τρόπους.⁷

Ανατρέχοντας στο βραβευμένο από την Ακαδημία Αθηνών και «ευαγγέλιο» της αγιογραφίας βιβλίο του Φ. Κόντογλου ⁸ βρίσκουμε λεπτομερή περιγραφή τόσο της αγιοκατάταξης - αγιοθεσίας της εικόνας στους ιερούς ναούς, όσο και του τρόπου αγιογραφικής απεικόνισης των «Αγίων Τριών Παίδων»

Σύμφωνα με αυτό, στους ιερούς ναούς η εικόνα τους, ζωγραφίζεται στο «ένδον της κόγχης στο διακονικόν μέρος», δηλ. το αριστερό τμήμα του Ιερού Βήματος.

Ο τρόπος της αγιογραφίας τους καθορίζεται ως εξής: *«ζωγραφίζεται κάμινος με φλόγας όπου βγαίνουν από τας μικράς θυρίδας αυτής και οι Τρεις Παίδες μέσα εις αυτήν όρθιοι. Ο μεσαίος κατ' ενωπίον και οι άλλοι δύο γυρμένοι πλαγίως με τα χείρας εις θέση δεήσεως προσευχόμενοι. Είναι δε ενδεδυμένοι ανατολικά φορέματα με φουστανέλα και στενοβράκα και φέροντες εις την κεφαλήν μικρά κόκκινα καλπάκια με τιάρας. Άνωθεν αυτών επιφαίνεται Άγγελος Κυρίου με τας χείρας ανοικτάς περισκεπάζων αυτούς. Φέρει δε η*

⁷ «ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ» Οι Άγιοι Τρεις Παίδες εν καμίνω, Τεύχος 46, Οκτώβριος/ Νοέμβριος Δεκέμβριος 2011

⁸ ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ Φ. Κόντογλου

εικόνα την επιγραφή ταύτη «ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΤΗ ΚΑΜΙΝΩ».

Επίσης σε άλλο χωρίο δίδεται επίσης παρόμοια συνοπτική οδηγία για την αγιογραφική τεχνοτροπία των Αγίων:

«Κάμινος γεμάτη από φλόγας και μέσα εις αυτήν οι Τρεις Παῖδες Ανανίας, Αζαρίας, Μισαήλ, ενδεδυμένοι με σαλβάρια και τιάρας και έχοντες τας χείρας υψωμένα εις προσευχής και άνωθεν αυτών Αρχάγγελος περισκεπτών δροσίζει αυτούς».

Πράγματι, παρατηρώντας τους περισσότερους σύγχρονους ναούς στην Ελλάδα, βλέπουμε να τηρούνται οι παραπάνω οδηγίες στην τοιχογράφηση των Αγίων Παίδων.

Χαρακτηριστική είναι η τοιχογραφία, δια χειρός του ίδιου του Φ. Κόντογλου στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Κυψέλης

Εικόνα 2

Μέσα του 3^{ου} αιώνα μ.Χ. είναι η τοιχογραφία των Αγίων που βρίσκεται σε κατακόμβη της Priscilla, στη Ρώμη,

Εικόνα 3

Περί το 500 μ.Χ. χρονολογείται η τοιχογραφία που συναντάμε στο αιγυπτιακό μοναστήρι Wadi Sargan.

Εικόνα 4

Σε χειρόγραφο του 10 ου αιώνα μ.Χ. «Comentario el Aporcalipsis» του Beato de Liebana στη Γένοβα, συναντάμε δυο μικρογραφίες.

Στην πρώτη απεικονίζεται ο Ναβουχοδονόσωρ να διατάζει να ριχθούν οι Τρεις Παίδες στη φλεγόμενη κάμινω.

Εικόνα 5

Στη δεύτερη απεικονίζονται οι Τρεις Παίδες να παρουσιάζονται ανέγγιχτοι από τις φλόγες, προφυλαγμένοι από Άγγελο Κυρίου.

Εικόνα 6

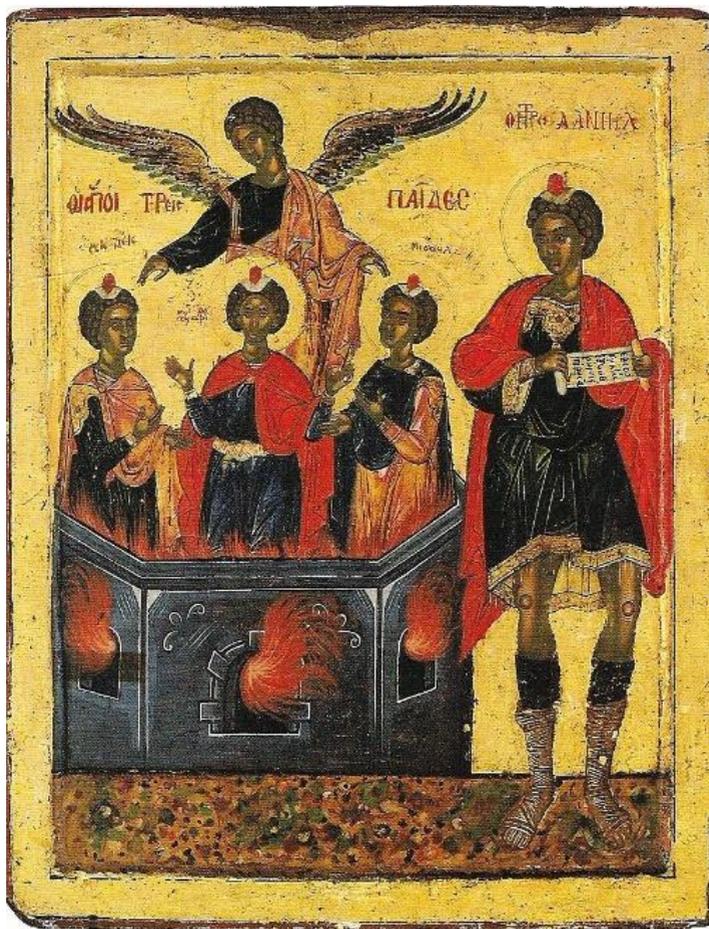
Η επόμενη εικόνα συναντάται σε εικονογραφημένο χειρόγραφο της Βίβλου του Stephen Harding, ηγούμενου της βουργουνδιανής μονής Cistercian Abbey, χρονολογούμενο περί τις αρχές του 12^{ου} αιώνα μ.Χ.

Εικόνα 7

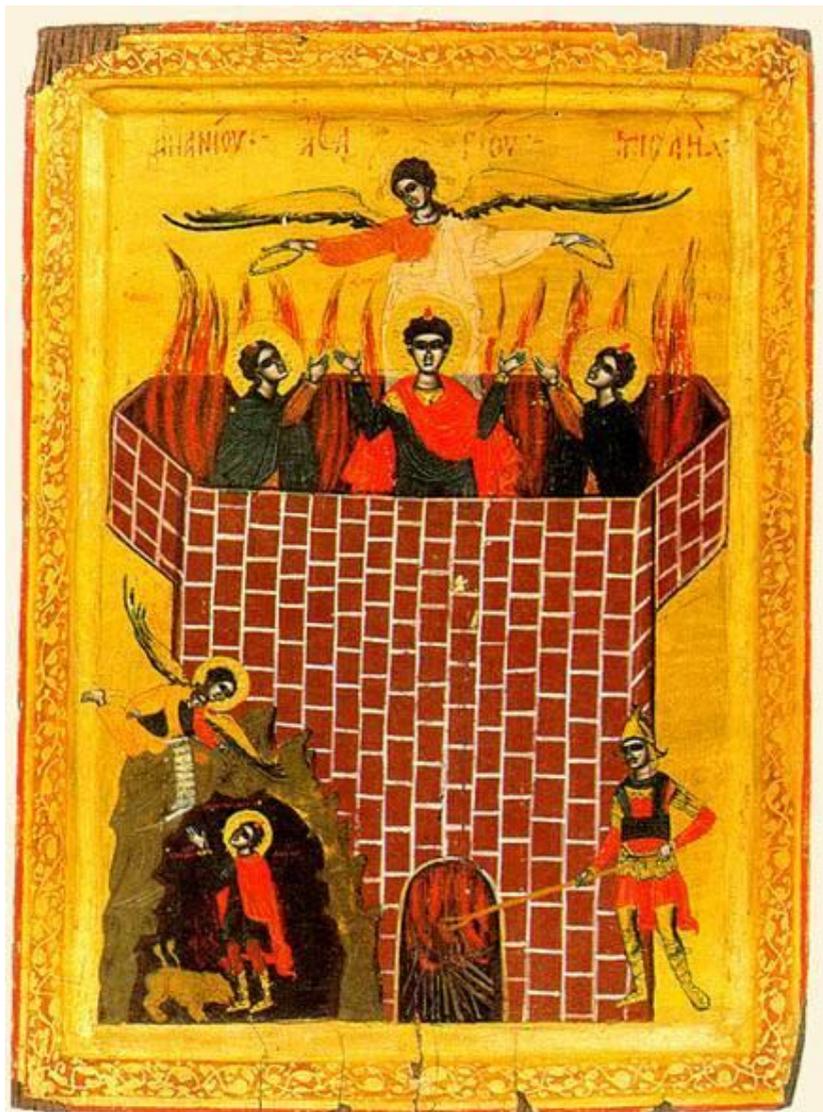
Δυο εξαιρετικές φορητές εικόνες των Αγίων βρίσκονται στο Άγιο Όρος.

Η πρώτη βρίσκεται στην Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου και είναι του 16^{ου} Αιώνα.

Εικόνα 8

Η δεύτερη είναι του 18^{ου} αιώνα μ.Χ. βρίσκεται στο Πρωτάτο του Αγίου Όρους.

Εικόνα 9

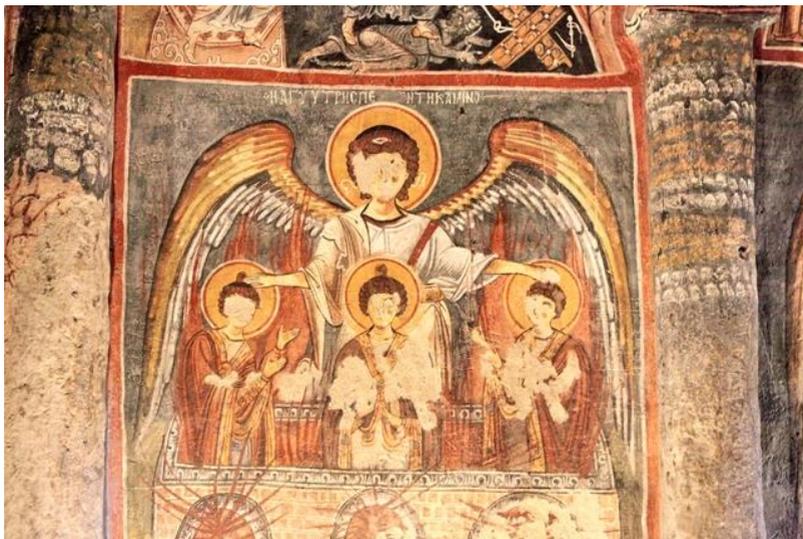
Στο Άγιο Όρος βρίσκεται μια επίσης εξαιρετική «τοιχογραφική» απεικόνιση των Αγίων στην Ιερή Μονή Βατοπαιδίου. Η τοιχογραφία που συνιστά προεικόνιση της θυσίας των μαρτύρων της Καινής Διαθήκης βρίσκεται στην κατώτερη ζώνη του βόρειου χορού του καθολικού. Χαρακτηριστικά είναι τα σαρκωμένα πρόσωπα των μορφών, οι χοντροί λαιμοί και τα μάτια που δίνουν την εντύπωση της εξοφθαλμίας.⁹

Εικόνα 10

⁹ <http://www.vatopedi.gr>

Τοιχογραφία των Αγίων Παίδων βρίσκεται στην Εκκλησία του Τιμίου Σταυρού στην Καππαδοκία.

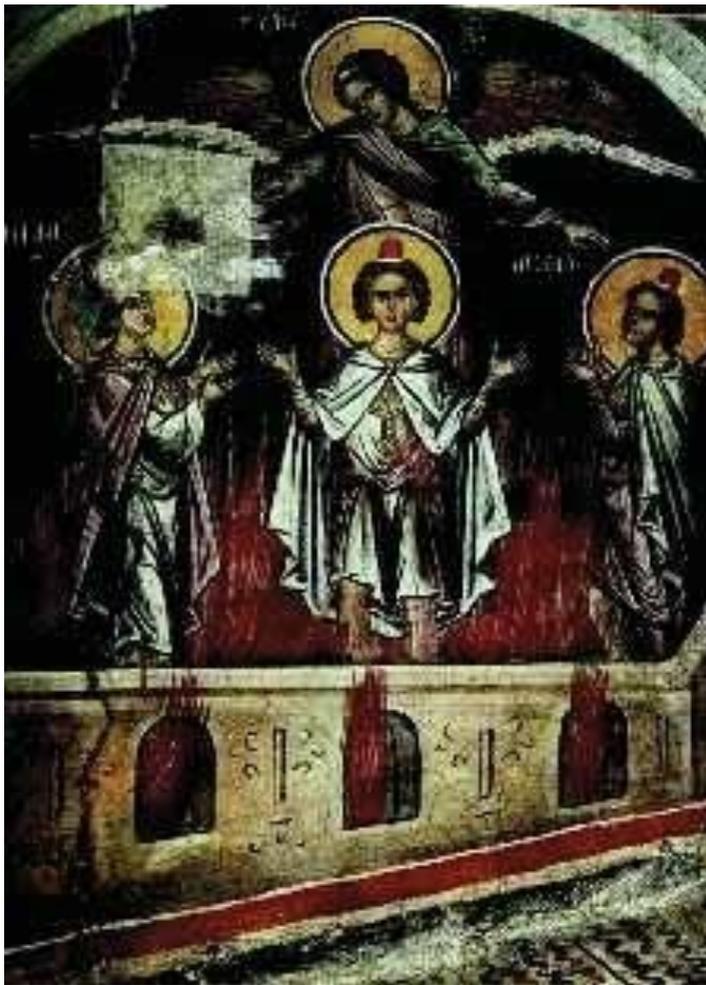
Εικόνα 11

Άλλη μια τοιχογραφία του 15^{ου} αιώνα, του ζωγράφου Ευσταθίου, βρίσκεται στο παρεκκλήσιο του Ιωάννου Θεολόγου στη Μονή Μαυριώπισσας

Εικόνα 12

Άλλη μια τοιχογραφία, δια χειρός Θεοφάνη, βρίσκεται στη Μονή Αγίου Νικολάου Αναπαυσά, στα Μετέωρα και χρονολογείται από τον 16 αιώνα.

Εικόνα 13

Το θαύμα των Αγίων ενέπνευσε πέρα από την Αγιογραφική τέχνη την κλασική ζωγραφική με χαρακτηριστικότερο τον πίνακα του 1863, του Βρετανού ζωγράφου Συμεών Σολομών.

Εικόνα 14

Το θαύμα των Αγίων, ενέπνευσε και την λαϊκή εικονογράφηση, η οποία χρησιμοποιείται σε εκλαϊκευμένη απόδοση των προφητικών βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης.

Εικόνα 15

Η χρυσή εικόνα του Βασιλεύ Ναβουχοδονόσωρ

Εικόνα 16

Οι Άγιοι Τρεις Παιδες απολογούνται στον Ναβουχοδονόσωρ

Εικόνα 17

Οι Τρεις Παιδες ρίπτονται στην πυρά

Οι Άγιοι Τρεις Παίδες αποτελούν προσφιλή θέμα των σύγχρονων αγιογράφων.

Εικόνα 18

Κωνσταντίνος & Φωτεινή Μαραγκού.

Εμπνευσμένο από λεπτομέρεια εικόνας, "Οι τρεις παίδες εν καμίνω", που βρίσκεται στο μουσείο Μπενάκη.

Εικόνα 19

Κώστας Κουντούρης

Εικόνα 20

Michael Hadjimichael

Εικόνα 21

Σκορδילה

Αγιογράφηση για τις λειτουργικές ανάγκες του Πυροσβεστικού Σώματος.

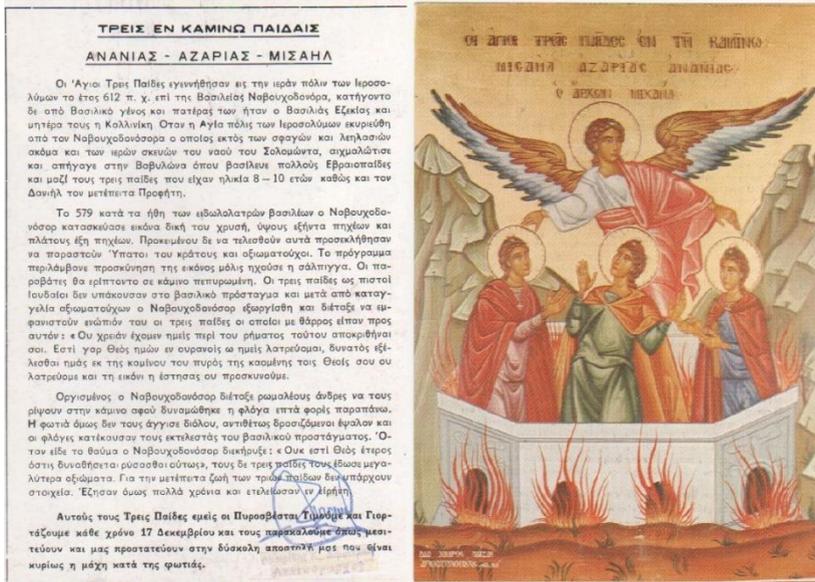
Μετά την επίσημη αναγνώριση ως Προστατών Αγίων του Π.Σ. των Τριών εν Καμίνω Αγίων Παίδων, το 1981, χρησιμοποιήθηκε ως φορητή εικόνα των πυροσβεστικών καταστημάτων, η εικόνα που φιλοτεχνήθηκε από την Λουίζα Αποστολόπουλου από τη Δράμα.

Εικόνα 22

Η εικόνα αναπαράχθηκε από το Τυπογραφείο του Αρχηγείου του Πυροσβεστικού Σώματος σε χάρτινες, ή πλαστικοποιημένες διαφόρων μεγεθών με μικρό ιστορικό των Αγίων, στην πίσω πλευρά.

Η τυπογραφική μήτρα της εικόνας φυλάσσεται στο Πυροσβεστικό Μουσείο.

Εικόνα 23

Η εικόνα με το ιστορικό των Αγίων που εκδόθηκε για τις εθιμοτυπικές ανάγκες του Αρχηγείου του Πυροσβεστικού Σώματος

ΤΡΕΙΣ ΕΝ ΚΑΜΙΝΩ ΠΑΙΔΑΙΣ

ΑΝΑΝΙΑΣ - ΑΖΑΡΙΑΣ - ΜΙΣΑΗΛ

Οι Άγιοι Τρεις Παιδες εγεννήθησαν εις την ιεράν πόλιν των Ιεροσολύμων το έτος 612 π. χ. επί της Βασιλείας Ναβουχοδονόρα, κατήγοντο δε από Βασιλικό γένος και πατέρας των ήταν ο Βασιλιάς Εζεκιás και μητέρα τους η Κολλινίκη. Όταν η Άγια πόλις των Ιεροσολύμων εκυριεύθη από τον Ναβουχοδονόρα ο οποίος εκτός των σφαγών και λεηλασιών ακόμα και των ιερών σκευών του ναού του Σολομώντα, αιχμαλώτισε και απήγαγε στην Βαβυλώνα όπου βασίλευε πολλούς Εβραιοπαίδες και μαζί τους τρεις παιδες που είχαν ηλικία 8 – 10 ετών καθώς και τον Δανιήλ τον μετέπειτα Προφήτη.

Το 579 κατά τα ήθη των ειδωλοατρών βασιλέων ο Ναβουχοδονόσορ κατασκεύασε εικόνα δική του χρυσή, ύψους εξήντα πηχών και πλάτους έξι πηχών. Προκειμένου δε να τελεσθούν αυτά προσεκλήθησαν να παραστούν Ύπατοι του κράτους και αξιωματούχοι. Το πρόγραμμα περιλάμβανε προσκύνηση της εικόνας μόλις ηχούσε η σάλπιγγα. Οι παρσβάτες θα ερίπτοντο σε κάμινο πεπυρωμένη. Οι τρεις παιδες ως πιστοί Ιουδαίοι δεν υπάκουσαν στο βασιλικό πρόσταγμα και μετά από καταγγελία αξιωματούχων ο Ναβουχοδονόσορ εξωργίσθη και διέταξε να εμφανιστούν ενώπιόν του οι τρεις παιδες οι οποίοι με θάρρος είπαν προς αυτόν: «Ου χρειάν έχομεν ημείς περι του ρήματος τούτου αποκριθήναι σοι. Εστί γαρ Θεός ημών εν ουρανοίς ω ημείς λατρεύομαι, δυνατός εξέλεσθαι ημάς εκ της καμένης του πυρός της καμένης τοίς Θεοίς σου ου λατρεύομε και τη εικόνη η έστησας ου προσκυνούμε.

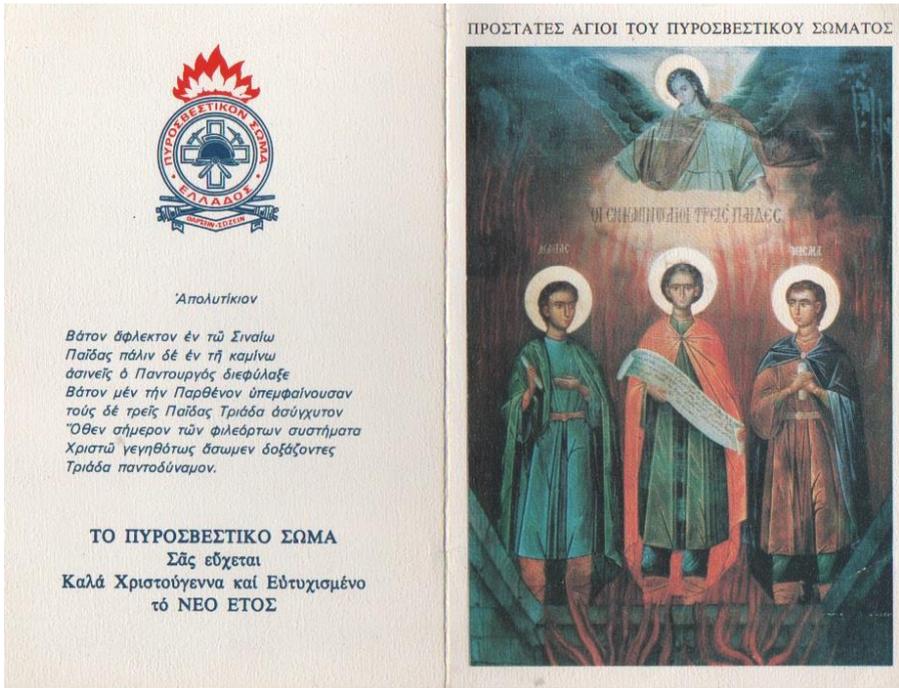
Οργισμένος ο Ναβουχοδονόσορ διέταξε ρωμαλέους άνδρες να τους ρίψουν στην κάμινο αφού δυναμώθηκε η φλόγα επτά φορές παραπάνω. Η φωτιά όμως δεν τους άγγισε διόλου, αντιθέτως δρασιζόμενοι έβαλον και οι φλόγες κατέκαυσαν τους εκτελεστές του βασιλικού προστάγματος. Όταν είδε το θαύμα ο Ναβουχοδονόσορ διεκήρυξε: «Ουκ εστί Θεός έτερος όστις δυναθήσεται ρύσασθαι ούτως», τους δε τρεις παιδες τους έδωσε μεγαλύτερα αξιώματα. Για την μετέπειτα ζωή των τριών παιδων δεν υπάρχουν στοιχεία. Έζησαν όμως πολλά χρόνια και ετελείωσαν εν ειρήνη.

Αυτούς τους Τρεις Παιδες εμείς οι Πυροσβέσται Τιμούμε και Γιορτάζουμε κάθε χρόνο 17 Δεκεμβρίου και τους παρακαλούμε όπως μεσιτεύουν και μάς προστατεύουν στην δύσκολη αποστολή μας που είναι κυρίως η μάχη κατά της φωτιάς.

Εικόνα 24

Το σύντομο ιστορικό των Αγίων τυπωμένο πίσω από την εικόνα

Στο Πυροσβεστικό Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου, υπάρχει χριστουγεννιάτικη ευχητήρια κάρτα του Αρχηγείου του Π.Σ. της δεκαετίας του '80, με την εικόνα των Αγίων, το απολυτίκιό τους και το έμβλημα του Πυροσβεστικού Σώματος αγνώστου όμως αγιογράφου.

Εικόνα 25

Το 1992 αγιογραφήθηκε από τον συνάδελφο Πυρονόμο Σούγιολτζη Ιωάννη, φορητή εικόνα των Αγίων Τριών Παίδων για να χρησιμοποιείται στην κεντρική δοξολογία που διοργανώνει το Αρχηγείο του Πυροσβεστικού Σώματος, στην Αθήνα κάθε χρόνο στη μνήμη των Αγίων, στις 17 Δεκεμβρίου, συνήθως στον αρχιεπισκοπικό ναό των Αθηνών.

Εικόνα 26

Η εικόνα των Αγίων, ανθοστολισμένη και με τιμητική αντιπροσωπεία Δοκίμων Ανθυποπυραγών, στην Μητρόπολη Αθηνών την ημέρα εορτασμού τους.

Η εκκλησιαστική ακολουθία των Αγίων Τριών Παίδων.

Σημαντικά στοιχεία για την αυτοτελή εκκλησιαστική ακολουθία των Αγίων Τριών Παίδων, δίνει ο **Νικόλαος Παπουτσόπουλος**, Διευθυντής σύνταξης της εφημερίδας «Ρουμελιώτικη εστία».¹⁰

Σύμφωνα με αυτά, σε αυτή την αυτοτελή εκκλησιαστική ακολουθία των τριών Παίδων, υπάρχουν και οδηγίες για τη σκηνική δράση της ακολουθίας, τελετουργικές οδηγίες, καθώς και αναφορά στα δραματικά στοιχεία που περιέχει η ακολουθία.

Την ανακάλυψη αυτής της λειτουργίας έκανε ο Μίλος Βελιμίροβιτς, μετά από έρευνα σε βυζαντινά χειρόγραφα, και τα στοιχεία της ανακοίνωσε στο ετήσιο συνέδριο της Αμερικανικής Μουσικολογικής Εταιρίας το 1960.

Ο Βελιμίροβιτς χαρακτήρισε την ακολουθία ως Λειτουργικό Δράμα, γιατί περιέχει τα στοιχεία εκείνα, που χαρακτηρίζουν το λειτουργικό δράμα της μεσαιωνικής Δύσης.

Ειδικότερα, στην ακολουθία των τριών Παίδων, συναντάται η παρουσία δραματικών στοιχείων, η στενή μορφολογική σχέση με την ακολουθία του όρθρου και τέλος το γεγονός ότι ψάλετε μέσα στο χώρο του Ναού, μεταξύ του όρθρου και της λειτουργίας. Οι δραματοποιημένες εκκλησιαστικές ακολουθίες ήταν γνωστές στη Δύση από τον δέκατο αιώνα, ενώ φαίνεται ότι η ελληνική ανατολή είχε προηγηθεί αρκετά.

¹⁰ Τρεις Παίδες εν καμίνω - Μιά ιστορική προσέγγιση της ακολουθίας των προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος, τεύχος 132- Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2008

Οι ακολουθίες αυτές, έχοντας ως πυρήνα τους τις θρησκευτικές τελετές, ψάλλονταν ή ερμηνεύονταν μέσα στους ναούς με τη συμμετοχή των ιερέων, των χορών και του εκκλησιάσματος.

Πιστεύεται ότι στο Βυζάντιο η ακολουθία των Τριών Παίδων ήταν διαδεδομένη από πολύ παλιά. Από τις αναφορές στην ακολουθία αυτή, αρχαιότερη είναι η σαφής μαρτυρία του Συμεών Θεσσαλονίκης του 14^{ου} αιώνα. Όμως υπάρχουν ενδείξεις που ενισχύουν την πιθανότητα να είναι πολύ παλαιότερη η ακολουθία αυτή, μάλιστα πριν τον 11^ο αιώνα.

Η ακολουθία των Τριών Παίδων ψαλλόταν στην Κωνσταντινούπολη και σε μεγάλους μητροπολιτικούς ναούς της Ορθοδοξίας. Η παράδοση αυτή φθάνει ως τον 17^ο αιώνα. Φαίνεται ότι συνήθιζαν να ερμηνεύουν την ακολουθία των Παίδων μέσα στους ναούς την Κυριακή προ των Χριστουγέννων, την Κυριακή των Προπατόρων, κατά τον ακόλουθο τρόπο όπως άλλωστε αναφέρεται στα βυζαντινά χειρόγραφα:

Μετά το τέλος του όρθρου, τρία παιδιά, που υποδύονταν τους Τρεις Παίδες ντύνονταν κατάλληλα και έπαιρναν θέση κοντά στην κάμινο στο κέντρο περίπου του Ναού.

Οι χοροί των ψαλτών έρχονταν γύρω από την κάμινο ψάλλοντας το ιδιόμελο «πνευματικώς ημάς πιστοί συνήγαγε σήμερον ο προφήτης Δανιήλ».

Οι παίδες έμπαιναν μέσα στην κάμινο και προσκυνούσαν τρεις φορές προς ανατολάς.

Στη συνέχεια οι παίδες και οι ψάλτες έψελναν εναλλάξ τους ύμνους της ακολουθίας και στον στίχο «ο δε άγγελος Κυρίου συγκατέβη» (όπου δηλαδή και το δραματικό κορύφωμα) από τον θόλο του Ναού κατέβαζαν αιωρούμενη πάνω από την κάμινο μίαν εικόνα ή αναπαράσταση αγγέλου.

Στις υπάρχουσες περιγραφές δεν υπάρχουν λεπτομέρειες για τον τρόπο με τον οποίο κατέβαζαν τον άγγελο. Όμως υπάρχουν πολύ ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την χορευτική κίνηση των τριών Παίδων στο τέλος της ακολουθίας και ιδίως στον ύμνο της 8^{ης} ωδής «τον Κύριον υμνεΐτε», ως έκφραση ευχαριστίας και δοξολογίας.

Ιδιαίτερα προσφιλής φαίνεται πως ήταν η ακολουθία αυτή στην ορθόδοξη Ρωσία. Πηγές μαρτυρούν για τη διάδοση της ακολουθίας της Καμίνου εκεί από τον 16^ο αιώνα και πολύ νωρίτερα.

Χωρίς αμφιβολία ο πυρήνας και η αρχή της ρωσικής ακολουθίας είναι βυζαντινής προέλευσης, αν και υπάρχουν νεωτερισμοί που προέρχονται είτε από την επίδραση της Δύσης, είτε από την ντόπια λαϊκή παράδοση.

Εδώ χρησιμοποιούσαν περισσότερα στοιχεία σκηνικά, για τη δημιουργία ακόμη πιο πολλών εντυπώσεων, όπως για παράδειγμα η συμμετοχή ανδρών ντυμένων με φανταχτερές στολές που υποδύονταν τους Χαλδαίους στρατιώτες-φύλακες των Παίδων. Και ακόμη χρησιμοποιούσαν πυροτεχνικά μέσα για να αναπαραστήσουν τη φωτιά, ενώ κατά την κάθοδο του αγγέλου δημιουργούσαν-άγνωστο με ποιο τρόπο-μια δυνατή βοή.

Ρωσικής προέλευσης είναι το μοναδικό αντικείμενο που έχει διασωθεί και που σχετίζεται με την ακολουθία των Τριών Παίδων. Είναι η κάμιнос του Καθεδρικού Ναού του Νόβγκοροντ, που χρονολογείται από τις αρχές του 16^{ου} αιώνα.

Την ακολουθία των Παίδων, όπως ερμήνευσε στο Ηρώδειο η Ελληνική Βυζαντινή Χορωδία, μετέγραψε ο Μιχάλης Αδάμης σε σημερινή σημειογραφία το 1971 και όπως λέει ο ίδιος: *«μετέγραψα τα μουσικά κείμενα του έργου από το χειρόγραφο 2406 του έτους 1453 της Εθνικής Βιβλιοθήκης, και επιμελήθηκα την ανασύσταση του όλου έργου, δηλαδή τη διαδοχή των*

αφηγηματικών και των μουσικών μερών, την ισορροπία της δομής, τις τονικές αναλογίες, τα ισοκρατήματα, ώστε να έρθει ξανά σε μορφή ερμηνείας.»

Ολόκληρο το κείμενο και η μουσική της ακολουθίας, σώζεται στα εξής βυζαντινά χειρόγραφα:

- στη μονή Ιβήρων, αριθμός χειρόγραφου 1120, με χρονολογία 1458,
- στο Σινά, αριθμός χειρογράφου 1257, του 16^{ου} αιώνα,
- στη Μονή της Μεγίστης Λαύρας, αριθμός χειρόγραφου 1165, του 17^{ου} αιώνα,
- στην Εθνική Βιβλιοθήκη, αριθμός χειρόγραφου 2406 του 1453.

Η Υμνογραφία των Αγίων.

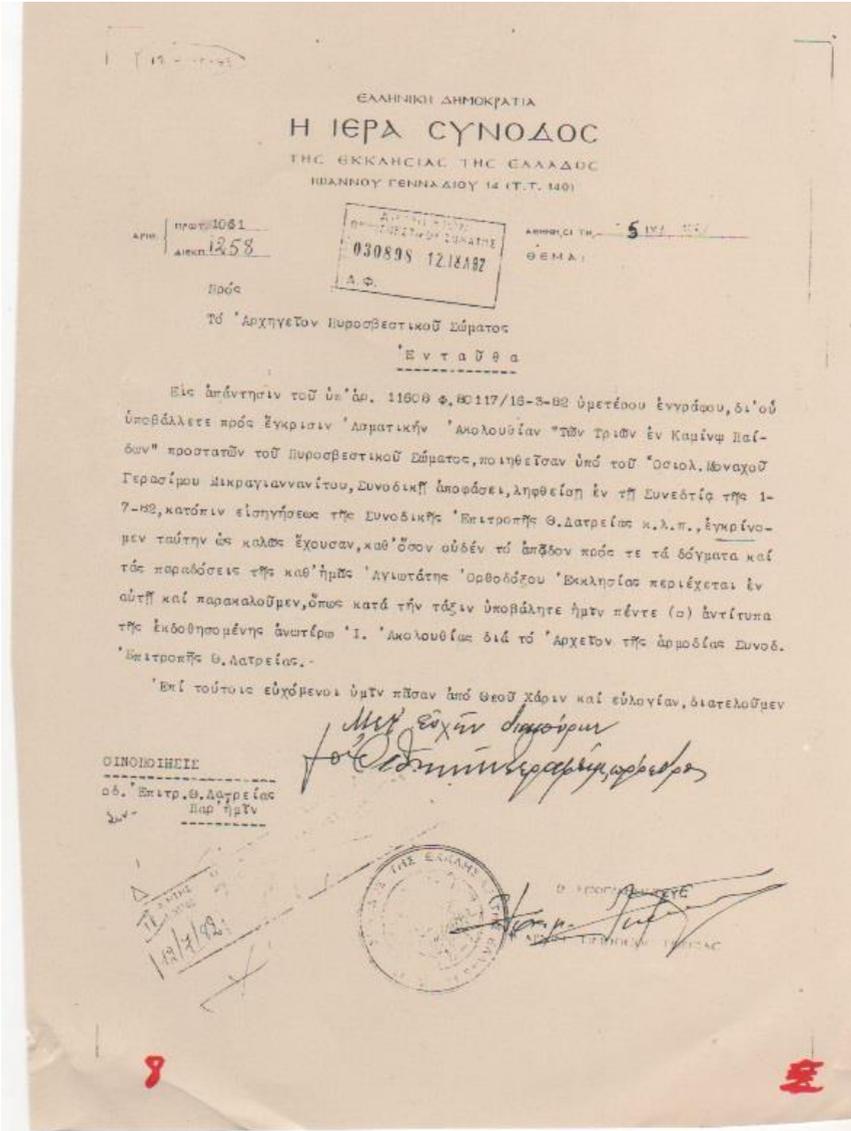
Η πρώτη έκδοση του Πυροσβεστικού Σώματος.

Για τους Αγίους Προστάτες του Πυροσβεστικού Σώματος, ένας από τους πλέον φημισμένους υμνογράφους της Εκκλησίας μας, ο μοναχός Γεράσιμος ο Μικραγιαννανίτης, συγγράφει την ακολουθία των Αγίων τριών Παίδων, και την παραχωρεί στο Πυροσβεστικό Σώμα.

Το Αρχηγείο του Πυροσβεστικού Σώματος την υποβάλλει με το υπ.αριθ.11808.Φ.801.17/16-3-1982 έγγραφό της, προς την Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος, ζητώντας την έγκριση για την εκκλησιαστική χρήση της ακολουθίας.

Η Ιερά Σύνοδος με απόφαση της από 1-7-1982 συνεδρίαση της, εγκρίνει την ακολουθία, «ως καλώς έχουσα» και με έγγραφο της, στις 5-7-1982, που υπογράφει ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών, Σεραφείμ, γνωστοποιεί την έγκριση στο Αρχηγείο του Πυροσβεστικού Σώματος.

Το έγγραφο της Ιεράς Συνόδου που εγκρίνει την ακολουθία του μεγάλου υμνογράφου της εκκλησίας μας, μοναχού Γερασίμου του Μικραγιαννανίτη.

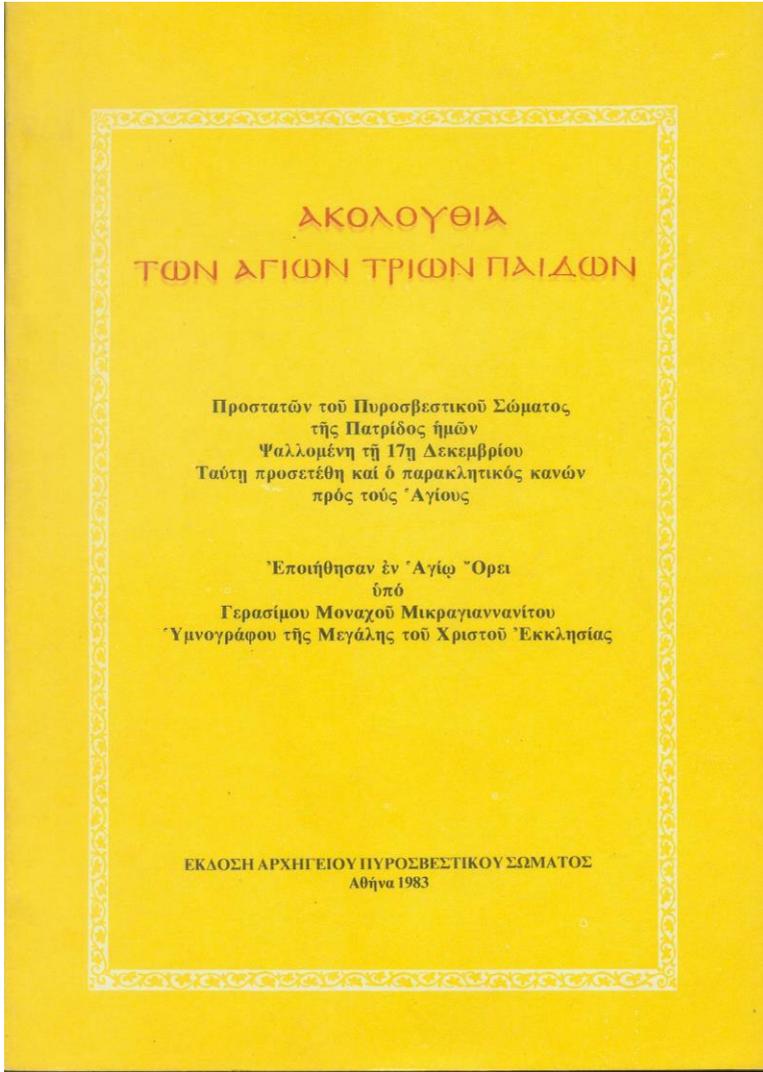
Η ακολουθία μαζί με τον παρακλητικό κανόνα προς τους Αγίους, θα εκδοθεί σε βιβλίο από το Αρχηγείο του Πυροσβεστικού Σώματος το 1983.

Στον πρόλογο του πρώτου σχετικού βιβλίου που εξέδωσε το Α.Π.Σ. για την Ακολουθία των Αγίων Τριών Παίδων, το 1983, ο Πρωτ/ρος Ευάγγελος Ματζουνέας, Δρ. Εκκλησ. Δικαίου έγραφε:

«Μακροχρόνιος λαϊκή παράδοσις οδηγεί ωρισμένας ομάδας Χριστιανών εις το να καταφύγουν εις την Προστασία Αγίων τινών της κατά Ανατολάς του Χριστού Εκκλησίας.

Προς τούτο καταφεύγουν εις Αγίους, οίτινες έχουν σχέσιν τινά είτε με την οργάνωσιν εις την οποίαν ανήκουν, είτε με την εργασίαν των... Αξιοσημείωτος είναι η επιλογή της προστασίας του Πυροσβεστικού Σώματος, των Τριών Παίδων των εν τη καμίνω βληθέντων...

Εύχομαι και φρονώ ότι και όλοι οι Έλληνες εύχονται, όπως οι Άγιοι Τρείς Παίδες οι εν καμίνω βληθέντες, και ο φυλάξας αυτούς Άγγελος φρουρούν τους λίαν αγαπητούς Πυροσβέστας της φιλάτης ημών Πατρίδος κατά την εκπλήρωσιν του υψίστου καθήκοντος αυτών, από τους παμφάγους φλόγας των πυρκαγιών.»

Η έκδοση της ακολουθίας των Αγίων Τριών Παίδων, του Αρχηγείου του Πυροσβεστικού Σώματος.

Η ακολουθία περιλαμβάνει στίχους και προσόμοια για το μικρό Εσπερινό, και τον μεγάλο Εσπερινό, στιχολογία, καθίσματα, θεοτόκια, για τον Όρθο και την Λειτουργία.

Χαρακτηριστικοί είναι οι στίχοι στους Αίνους του Όρθου όπου ζητείται η παρέμβαση των Αγίων υπέρ των Πυροσβεστών:

«Πυροσβεστών επαρήγειν αεί τω σώματι, και δύναμιν και θάρρος, αεί τούτοις παρέχειν, ορμήσι προς την σβέσιν πυρκαϊών, μη ελλείπετε Άγιοι ότι υπμάς αντιλήπτορας και θερμούς, εν παντί έχομεν φύλακας. Εξ εμπρησμών ολεθρίων ημάς λυτρώσασθε και τους αναχαιτίζειν του πυρός του παμφάγου, τη φλόγα βουλόμενοις και σβέσαι αυτής, το πανώλεθριον όρμημα, πατός εγκαύματος σώσατε ασινείς, δυσωπούμεν Παίδες Άγιοι... Αλλ' ω Ανανία Αζαρία και Μισαήλ, Αγγέλων συνόμιλοι και πυροσβεστών θερμότατοι αρωγοί, βοηθείτε ημίν εν εμπρησμών κινδύνοις και ρύσασθε ημάς πάσης ανάγκης και θλίψεως, ταις προς Χριστόν υμών δεήσεσι.»

Αλλά και στον Παρακλητικό Κανόνα επαναλαμβάνεται το αίτημα για τη μεσιτεία των Αγίων:

«Τω σώματι Παίδες πυροσβεστών, αι βοηθείτε, των ανδρείως κατά πυρός, ημίν απειλούντος μαχομένων, οία προστάται ημών ετοιμότατοι...

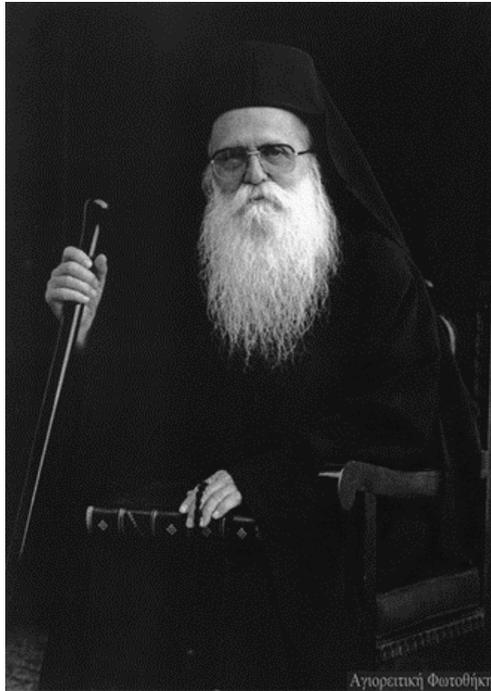
Προστάται θερμοί πυροσβεστών υπάρχοντες ω ΠΑίδες Θεού και θείοι αντιλήπτορες, βραβεύετε εκάστοτε, την θερμήν υμών τούτοις αντίληψην, ω αν πυρκαϊών της φοράς, εν πάση ανάγκη περιγίνωνται.»

Και η θαυμάσια ακολουθία τελειώνει με την παράκληση προς τους Αγίους: *«Μισαήλ μακάριε και Ανανία σοφέ, Αζαρία θεόληπτε εκ πάσης ανάγκης, πάντας απαλλάξατε τους*

προσιόντας υμίν, λύοντες παθών τας φλογόσεις και τοις πυροσβέσαις απαύστως, νέμοντες ισχύν και θάρρος άνωθεν»

Ο βίος του Υμνογράφου της Ακολουθίας των Τριών Αγίων Παίδων

Ο υμνογράφος της ακολουθίας των Αγίων Τριών Παίδων, ο μοναχός Γεράσιμος ο Μικρογιαννανίτης, ήταν ένας σημαντικός γέροντας του Αγίου Όρους.

Κατά τον ηγούμενο της ιεράς μονής Γρηγορίου αρχιμανδρίτη Γεώργιο, ο Γέροντας Γεράσιμος υπήρξε «μοναχός ταπεινός, υπερорών σαρκός και των της σαρκός, προσευχητικός, πράος, γλυκύς, προσηνής, φιλόθεος και φιλόανθρωπος, διδακτικός,

συγχωρητικός, ευκατάνυκτος, άγρυπνον έχων το όμμα της ψυχής, αυστηρός στον εαυτό του και συγκαταβατικός στους συνανθρώπους του»¹¹.

Βιογραφικά στοιχεία για αυτόν βρίσκουμε από το άρθρο του Αρχιμανδρίτου Γεωργίου Χρυσοστόμου, Διδάκτορα Φιλολογίας, Πρωτοσύγκελου της Ι. Μητροπόλεως Βεροίας ¹²:

«Ο μοναχός Γεράσιμος ο Μικρογιαννανίτης κατά κόσμον Άναστάσιος- Άθανάσιος γεννήθηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 1905 στην Δρόβιανη τής έπαρχίας Δελβίνου Βορείου Ήπείρου. Έμαθε τὰ πρώτα του γράμματα στο δημοτικό σχολείο τής γενέτειράς του. Μὲ τὸ τέλος τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ὁ ἔφηβος πλέον Άναστάσιος ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ περιβάλλον τοῦ χωριοῦ. Ἦδη ὁ πατέρας του εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἐργαζόταν. Καὶ ὁ ἴδιος ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσει γιὰ νὰ ἐργαστεῖ κοντὰ του. Ἔτσι, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὴν μητέρα καὶ τὸν μικρότερο ἀδελφό του.

Άρχικὰ ἐγκαταστάθηκε στὸν Πειραιᾶ, κοντὰ στὸν πατέρα καὶ τὴν θεία του, Φωτεινὴ Χαρμπάτση-Γεωργίου. Στὴν συνέχεια μετακόμισαν στὴν Ἀθήνα. Στὴν νέα του διαμονὴ συνέχισε τὶς σπουδές του στὸ γυμνάσιο.

Ὁ ζήλος του γιὰ τὰ γράμματα ἐντυπωσιακός. Μετὰ τὸ γυμνάσιο συνέχισε τὶς σπουδές του σὲ κάποια ἀνώτερη σχολὴ ἑλληνικῆς παιδείας.

¹¹ <https://www.pemptousia.gr/2015/12/monachos-gerasimos-mikragiannanitis-1905-07-dekemvriou-1991/>

¹² http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/gerontikon/gerasimos_monaxos_mikragiannaniths.htm

Στὴν Ἀθήνα καλλιέργησε τὴν σκέψη νὰ γίνει μοναχὸς καὶ σκέφθηκε νὰ φύγει ἔγκαιρα, πρὶν ἀναλάβει ἄλλες ὑποχρεώσεις. Καὶ δὲν χρειάστηκε πολὺ χρόνο γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὴν κλίση του. Ἔτσι ἔρχεται στὸ Ἅγιον Ὄρος στὶς 15-8-1922 σύμφωνα μὲ δική του διήγηση, ἐνῶ σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ Μοναχολογίου τοῦ ἀρχείου τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας στὶς 15-8-1923.

Στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐγκαταβιώνει ὡς δόκιμος στὴν σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης. Συγκεκριμένα στὴν Μικρὰ Ἁγία Ἄννα, στὸ κελλι τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἔχοντας ὡς γέροντα τὸν μικρασιάτη ἱερομόναχο Μελέτιο Ἰωαννίδη.

Στὶς 20 Ὀκτωβρίου τοῦ 1924, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας στὴν μνήμη τοῦ ἁγίου Γερασίμου Κεφαλληνίας ἔγινε ἡ μοναχικὴ κουρὰ τοῦ παίρνοντας τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου.

Διετέλεσε βιβλιοθηκᾶριος καὶ τυπικάρης τοῦ Κυριακοῦ τῆς σκήτης Ἁγίας Ἄννης. Ὡς βιβλιοθηκᾶριος μάλιστα ἀσχολήθηκε μὲ τὴν σύνταξη καὶ δημοσίευση καταλόγου τῶν χειρογράφων κωδίκων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κυριακοῦ τῆς σκήτης. Μὲ τὴν ιδιότητα αὐτὴ βοήθησε πολλοὺς ἐπιστήμονες στὴν εὔρεση καὶ ἀπόκτηση ἀντιγράφων τῶν χειρογράφων. Ὁ ἴδιος συνέταξε ἀξιόλογες μελέτες καὶ ἄρθρα.

Ὁ Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σπάνιες περιπτώσεις ὑμνογράφων, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἔργου του χρησιμοποιήθηκε ἀμέσως στὴν λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔτσι, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἔργου εἶναι προσιτό, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἓνα μικρὸ μὸλις τμήμα του ἔχει ἐκδοθεῖ. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι πολλὲς ἀκολουθίες κυκλοφοροῦν εὐρύτατα σὲ δακτυλογραφημένα φωτοαντίγραφα.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ὑμνογραφία τὴν θεωρεῖ προέκταση τῆς προσευχῆς, κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους: «Ἔχω τὸν ἅγιο μπροστά. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θέλω ἐπικοινωνία μὲ κανέναν. Ἡ ὑμνογραφία, ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐργασία, εἶναι ἔνωση τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ· εἶναι μία θαυμασία προσευχή· εἶναι μία μεταρσίωσις τοῦ νοῦς· εἶναι μία μυστικὴ θεωρία· εἶναι ἓνα μυστήριον, ποὺ δὲν ἐρμηνεύεται καὶ μὲ λόγους δὲν ἐξωτερικεύεται. Ἡ ὑμνογραφία εἶναι ἡ ὑπάτη φιλοσοφία. Δὲν ἐκφράζεται μὲ αὐτὰ τὰ λόγια. Πρέπει κανεὶς νὰ τὴν δοκιμάσῃ γιὰ νὰ τὴν αἰσθανθῇ».

Ὁ Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης ἀναδείχθηκε ὡς ὁ μεγαλύτερος ὑμνογράφος τῆς μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς. Τὸ ἔργο του γνώρισε μεγάλη ἀπήχηση καὶ ἡ φήμη του ὡς ὑμνογράφου ξεπέρασε σύντομα τὸ ἀσκητικὸ κελλὶ καὶ διαδόθηκε σὲ ὀλόκληρο τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἰδιαίτερα ἀξιομνημόνευτο εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἔργου δὲν συνέβη κατὰ τὸ τέλος ἢ ἔστω τὴν διάρκεια τῆς ὑμνογραφικῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ ἤδη ἀπὸ τὰ πρῶμα στάδιά της.

Ἡ Ἐκκλησία ἀποδέχθηκε πολὺ νωρὶς τὸ ἔργο τοῦ νέου ὑμνογράφου της καὶ τὸ ἐνέταξε στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες. Ἐπανειλημμένα ἐπαινεῖ τὸ ἔργο καὶ τιμᾷ τὸ πρόσωπο τοῦ ὑμνογράφου. Οἱ ὕμνοι ψάλλονται στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες, ἐντάσσονται δηλαδὴ στὴν λειτουργικὴ χρῆση, παράλληλα μὲ τὰ ἔργα τῶν προγενέστερων μεγάλων ὑμνογράφων της. Ἡ εὐρεία ἀπήχηση τοῦ ἔργου φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλη ζήτηση τῶν διαφόρων ἀκολουθιῶν, ἀπὸ ὀλόκληρο τὸν κόσμον, προκειμένου νὰ συμπληρωθοῦν τὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία. Ὅπως ἦταν φυσικό, ἡ πανθομολογούμενη ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου τοῦ ὑμνογράφου προκάλεσε καὶ τὴν, συνδεόμενη μὲ αὐτὴν, ἀπνομιῇ διαφόρων διακρίσεων, τόσο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὅσο

καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτεία. Ἡ Ἐκκλησία τίμησε τὸν ὑμνογράφο μὲ πολλὰς διακρίσεις. Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τοῦ ἀπονέμει τὴν εὐαρέσκειά του. Ἡ ἀνώτατη ἐκκλησιαστικὴ διάκριση δόθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὅταν ὁ π. Γεράσιμος ὀνομάστηκε Ὑμνογράφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Στὴν ἀπόφαση αὐτὴ ὁδηγήθηκε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὅπως ἀναφέρει τὸ σχετικὸ πατριαρχικὸ γράμμα μὲ ἡμερομηνία 25 Αὐγούστου 1955.

Πέρα ἀπὸ τὶς παραπάνω ἐκκλησιαστικὲς διακρίσεις ὁ ὑμνογράφος ἔλαβε καὶ πολλὰ μετάλλια καὶ παράσημα. Τὸ 1963 τοῦ ἀπονεμήθηκε ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὁ σταυρὸς τῆς χιλιετηρίδας τοῦ Ἁγίου Ὁρους, γιὰ τὴν συμβολὴ του στὴν διοργάνωση καὶ ἐπιτυχία τῶν ἐορτῶν ποὺ εἶχαν προγραμματισθεῖ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία τίμησε τὸν ὑμνογράφο. Ἡ ὑψιστὴ τιμὴ καὶ ταυτόχρονα ἀναγνώριση τοῦ ἔργου τοῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν. Στὶς 3 Δεκεμβρίου 1953 ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ ἀνώτατου πνευματικοῦ ἰδρύματος τῆς χώρας ἔγινε ἰδιαίτερος λόγος γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ὑμνογράφου. Ὑστερα ἀπὸ 15 χρόνια ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀπονέμει τὸ ἀργυρὸ τῆς μετάλλιο στὸν ὑμνογράφο, «διὰ τὸ ὑπέροχον ὑμνογραφικόν του ἔργον τὸ ὁποῖον τιμᾷ τὴν ἑλληνικὴν γραμματεῖαν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ποίησιν».

Ὁ ὑμνογράφος Γεράσιμος δὲν ἦταν «φρέαρ συντετριμμένον», ἀλλὰ πηγὴ «ὑδατος ζῶντος, ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. δ´ 14). Τὸ καθαρὸ του στόμα ἦταν ἡ διεξοδὸς τῶν πολλῶν ὑδάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνογραφικῆς παραδόσεως, στὴν ὁποία ἦταν ταπεινὰ ἐνταγμένος καὶ τὴν ὁποία μὲ καθαρὴ καρδιὰ καὶ συντετριμμένη ψυχὴ βίωνε σὲ ὅλη τὴν ἀσκητικὴ του ζωὴ. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀσύγκριτη σὲ ποσότητα (37.000 σελίδες) καὶ ἐκλεκτὴ σὲ ποιότητα ὑμνογραφικὴ του παραγωγή. Τὸ δοθὲν ἀπὸ τὸν Θεὸ τάλαντο φιλοπόνως καλλιέργησε καὶ γρηγορῶν

χρησιμοποίησε, ψάλλοντας πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τὴν τιμὴ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν οἰκοδομὴ καὶ τὴν στήριξη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Γέροντας Γεράσιμος ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὴ καὶ γραφικὴ μορφή τοῦ σύγχρονου ἁθωνικοῦ μοναχισμοῦ καὶ δὲν λείπει ἀπὸ τὴς ἀναφορῆς τῶν διαφορῶν ὀδοιπορικῶν καὶ προσκυνηματικῶν ὁδηγῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἐγκατέλειψαν ἡ σωματικὴ εὐρωστία καὶ ἡ πνευματικὴ διαύγεια, ποῦ τὸν χαρακτήριζαν, τὰ τελευταῖα χρόνια δισαθανόταν τὸν θάνατό του. Ἔτσι, φρόντισε νὰ καταγράψει τὴς τελευταῖες πατρικὲς του ὑποθήκες πρὸς τοὺς ὑποτακτικούς του καὶ νὰ ἐπιλέξει τὸν τόπο ταφῆς του, κοντὰ στὸ σπήλαιο τῶν ἁγίων Διονυσίου καὶ Μητροφάνους.

Δὲν ἀντιμετώπιζε ἰδιαίτερα προβλήματα ὑγείας. Μέχρι καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἐκδημίας του ἔγραφε, χωρὶς κανένα πρόβλημα. Ἡ τελευταία του μάλιστα ἐπιστολή, μὲ ἡμερομηνία 30 Νοεμβρίου 1991, ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη. Τὸ μεσημέρι τῆς Παρασκευῆς 6 Δεκεμβρίου 1991, ἔπειτα ἀπὸ ἀναπνευστικὴ δυσφορία, ἔμεινε κλινήρης καὶ ξημερώματα Σαββάτου 7 Δεκεμβρίου ἄφησε στὸ μοναχικὸ του κελλί τὴν τελευταία του πνοή, ἐνῶ βιάδιζε ἤδη τὸ 86ο ἔτος τῆς ἐπίγειας ζωῆς του.

Ὁ Γέροντας Γεράσιμος ἔμεινε βέβαια περισσότερο γνωστὸς ὡς ὑμνογράφος. Διακρίθηκε, ὅμως, καὶ ὡς μοναχός. Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολὴ νὰ λέγαμε πὼς ἦταν ὑμνογράφος, ἐπειδὴ ἦταν μοναχός. Στὸ πρόσωπό του ἡ ὑμνογραφία δὲν ἦταν κάτι ἐξωτερικὸ ἢ ἐπίκτητο, ἀλλὰ προέκταση τοῦ ζωντανοῦ βιώματος ἐνὸς δοκιμασμένου καὶ παραδοσιακοῦ ἁγιορείτη μοναχοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν ὁ ἴδιος.»

(το κείμενο ἔχει διατηρήσει τὴν μορφή του πρωτότυπου)

Ασματική ακολουθία των αγίων τριών Παίδων και Δανιήλ του Προφήτου (συμπλήρωση της ακολουθίας του μηναίου υπό Διονυσίου Ανατολικιώτου).

Την ίδια ημέρα με την εορτή των Τριών Αγίων, τιμάται και ο Άγιος Διονύσιος ο Ζακυνθινός, ο Αρχιεπίσκοπος Αιγίνης.

Ο Διονύσιος Μοναχός στη βασιλική Μονή των Στροφάδων, ασκήθηκε στην αγρυπνία, την εγκράτεια και τη μελέτη των Γραφών. Έπειτα πήγε στην Αθήνα, για να βρει καράβι προκειμένου να ταξιδέψει στα Ιεροσόλυμα. Αλλ' ο τότε αρχιερέας των Αθηνών, άκουσε κάποια Κυριακή το λαμπρό του κήρυγμα και μετά από πολλές παρακλήσεις τον έκανε επίσκοπο Αιγίνης, με την επίσημη κατόπιν έγκριση της Εκκλησίας Κων/πολης. Τα ποιμαντικά του καθήκοντα, επετέλεσε άγρυπνα και άοκνα. Αναδείχθηκε διδάσκαλος, πατέρας και παιδαγωγός του ποιμνίου του. Η φήμη του είχε διαδοθεί παντού, αλλ' αυτός παρέμενε απλός και ταπεινός. Ασθένησε όμως από τους πολλούς κόπους και παραιτήθηκε. Γύρισε στη Ζάκυνθο, όπου μέχρι το 1579 ήταν προσωρινός επίσκοπος. Μετά αποσύρθηκε στη Μονή της Θεοτόκου της Αναφωνητρίας, όπου ασκήτευε, βοηθούσε ακόμη και θαυματουργικά τους συνανθρώπους του, και με αγάπη κήρυττε στους κατοίκους του νησιού. Ήταν τόση η αγάπη που είχε, ώστε προστάτεψε ακόμα και τον φονιά του αδελφού του, όταν καταδιωκόταν από τις αρχές του τόπου για τα νόμιμα. Ο Άγιος Διονύσιος κοιμήθηκε σε βαθιά γεράματα, 17 Δεκεμβρίου 1624. Τάφηκε στη Μονή Στροφάδων, ενώ κατά την εκταφή, το λείψανό του βρέθηκε ευωδιάζον και αδιάφθορο. Ετσι

παραμένει από τότε μέχρι σήμερα, και η Ζάκυνθος τιμά και πανηγυρίζει τον Άγιο, ως προστάτη και πολιούχο της.¹³

Η συγκεκριμένη υμνολογική εκλογή υμνεί και τον Άγιο και τους Τρεις Παίδες. Η απόδοση είναι του Ιωάννη Τρίτου¹⁴.

Απολυτίκιον του προφήτου και των τριών παιδων. Ήχος β΄.

Μεγάλα τα της Πίστεως κατορθώματα! εν τη πηγή της φλογός, ως επί ύδατος αναπαύσεως, οι άγιοι τρεις Παίδες ηγάλλοντο΄ καί ο Προφήτης Δανιήλ, λεόντων ποιμήν, ως προβάτων εδείκνυτο. Ταις αυτών ικεσίαις Χριστέ ο θεός, ελέησαν ημάς.

Μεγάλα πράγματι είναι της πίστεως τα κατορθώματα, γιατί μέσα στην καρδιά της φωτιάς, οι άγιοι τρεις παίδες ένοιωθαν χαρά, ενώ ο προφήτης Δανιήλ, αν και βρισκόταν μέσα στον λάκκο των λεόντων, δεν κινδύνευε, και φαίνοταν σαν ο βοσκός τους. Με τις ικεσίες τους λοιπόν, Χριστέ ο Θεός, σώσε τις ψυχές μας.

Του Ιεράρχου. Ήχος α΄. Του λίθου σφραγισθέντος.

Της Ζακύνθου τον γόνον και Αιγίνης τον πρόεδρον, τον φρουρόν Μονής των Στροφάδων, Διονύσιον άπαντες, τιμήσωμεν συμφώνως οι πιστοί, βοώντες προς αυτόν ειλικρινώς. Σαίς λιταίς τους την σήν μνήμην επιτελούντας, σώσον και βοώντας σοί΄ δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστώ, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω δωρησαμένω σε ημίν, πρέσβυν ακοίμητον.

Της Ζακύνθου το γέννημα και της Αίγινας τον επίσκοπο, τον φρουρό της μονής των Στροφάδων, τον Διονύσιο, ελάτε με μία φωνή να τιμήσουμε οι πιστοί, φωνάζοντας προς αυτόν από τα βάθη των καρδιών μας: Με τις δυνατές σου προσευχές σώσε

¹³ <http://www.pigizois.net>

¹⁴ <http://www.orp.gr/?p=263>

όσους σε υμνούν και τιμούν την μνήμη σου και σου φωνάζουν: Δόξα στον Χριστό που σε δόξασε, δόξα στον Χριστό που σε στεφάνωσε, δόξα στον Χριστό που σε δώρισε σε μας ακοίμητον πρέσβη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Κοντάκιον. Ήχος πλ. β'. Αυτόμελον.

Χειρόγραφον εικόνα μη σεβασθέντες, αλλ' αγράφω ουσία θωρακισθέντες, τρισμακάριοι εν τω σκάμματι, του πυρός εδοξάσθητε' εν μέσω δε φλογός ανυποστάτου ιστάμενοι, θεόν επεκαλείσθε' Τάχυνον ο οικτίρμων, και σπεύσον ως ελεήμων, εις την βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Δεν σεβασθήκατε το χειροποίητο άγαλμα του ανθρώπου – βασιλέως, αλλά θωρακισθήκατε με την απεριόραπτη Ενέργεια του Θεού, οπότε, δοξασθήκατε στο «αγωνιστικό» σκάμμα του πυρός της καμίνου, τρισμακάριοι παίδες! Σταθήκατε στην ανυπόστατη φωτιά, και με ύμνους καλέσατε σε βοήθεια τον Θεό λέγοντας: Τρέξε γρήγορα οικτίρμων, και σπεύσε ελεήμων να μας βοηθήσεις, γιατί όταν θέλεις, όλα τα μπορείς.

Ο Οίκος

Έκτεινόν σου την χείρα, ης πάλαι έλαβον πείραν Αιγύπτιοι πολεμουντες, και Εβραίοι πολεμούμενοι' μη καταλύτης ημάς, και καταπή ημάς θάνατος, ο διψών ημάς, και σατάν ο μισών ημάς' αλλ' έγγισον ημίν, και φείσαι των ψυχών ημών, ως εφείσω ποτέ των Παίδων σου, των εν Βαβυλώνι απαύστως ανυμνούντων σε, και βληθέντων υπέρ σου εις την κάμινον, και εκ ταύτης κραυγαζόντων σοι' Τάχυνον ο οικτίρμων, και σπεύσον ως ελεήμων, εις την βοήθειαν ημών, ότι δύνασαι βουλόμενος.

Απλωσε το Χέρι Σου του οποίου γνώρισαν την δύναμη παλιά οι Αιγύπτιοι που Σε πολεμούσαν, και οι Εβραίοι που πολεμούνταν. Μυ μας εγκαταλείπεις και μας καταπίει ο θάνατος που διψά για την ζωή μας, και ο σατανάς που μας μισεί. Έλα κοντά μας, πλησίασε, λυπήσου μας και λύτρωσέ μας, όπως λυπήθηκες και λύτρωσες τους τρεις Σου παιδιά στην Βαβυλώνα, που σε ανυμνούσαν ακατάπαυστα μέσα από την κάμινο, όπου ρίχθηκαν για το Ονομά Σου, και από εκεί μέσα Σου κραύγαζαν: τρέξε γρήγορα οικτίρμων, και σπεύσε ελεήμων να μας βοηθήσεις, γιατί όταν θέλεις, όλα τα μπορείς.

Κοντάκιον του Ιεράρχου. Ήχος γ'. Η Παρθένος σήμερα.

Εορτάζει σήμερα των Ζακυνθίων η πόλις, εορτήν χαρμόσουνον συν τη μονή των Στροφάδων, Αίγιναν, την εν Κυκλάσι προσκαλουμένη, άσμασιν, αξιοχρέως συνευφημήσαι, και παιδρώς πανηγυρίσαι, το κοινόν κλέος, νυν Διονύσιον.

Γιορτή χαρμόσουνη επιτελεί σήμερα η πόλις των Ζακυνθίων, και προσκαλεί την Αίγινα των Κυκλάδων αλλά και την μονή των Στροφάδων, να τιμήσουν, όπως είναι το χρέος τους, και να υμνήσουν την κοινή τους δόξα, τον άγιο Διονύσιο.

Ο Οίκος

Σιγησάτωσαν ήδη σιγησάτωσαν, οι μέχρι δέυρο σφαλερώς λέγοντες, μη είναι τη θεοσώστω Ζακύνθω, τον οικείον προστάτην, και προς θεόν πρέσβυν θερμότατον, καθά και εν πολλοίς των επισήμων πόλεων και χωρών Ορθοδόξων. Επέστη γαρ και μάλα καλώς, ο σεπτός εν Ιεράρχαις Διονύσιος, ο θαυμαστός Αιγίνης πρόεδρος, ταύτης δε γόνος ευκλεής, και θρέμμα αξιέπαινον. Ουκέτι λοιπόν ζηλοί Ζάκυνθος η ευδαίμων, Κεφαλληνίαν και Κέρκυραν, τας φίλας γείτονας, δια το αυτάς μέγα σεμνύνεσθαι, επί τοις θείοις και Ιεροίς λειψάνοις, Γερασίμου τε καί Σπυριδωνος, αλλοδαποίς τυγχάνουσιν' αλλ'

εκείνας μεν, προσφιλώς συγκαλείται, προς φαιδράν πανήγυριν του ιδίου αυτόχθονος» ώσπερ δη και προσφόρως, την εν Κυκλάσι προσφωνεί Αίγιναν, συν τη πανσέπτω των Στροφάδων Μονή, τη το θείον καί ιερόν αυτού σκήνος, ευτυχώς θησαυρισάση, του αξίως ευφημήσαι, και φαιδρώς πανηγυρίσαι, το κοινόν κλέος νυν Διονύσιον.

Ας σιωπήσουν τώρα πια, ας σιωπήσουν όσοι μέχρι τώρα λαθεμένα έλεγαν πως η Θεόσωστη Ζάκυνθος, δεν έχει τον δικό της προστάτη και θερμότατον πρεσβευτή προς τον Θεό, όπως και όλες οι σημαντικές πόλεις και οι χοροί των ορθοδόξων. Γιατί να! Ανάμεσά μας στέκεται πια και πολύ καλά ο σεβάσμιος μεταξύ των αρχιερέων Διονύσιος, ο θαυμαστός επίσκοπος της Αίγινας των Κυκλάδων, και της ίδιας της Ζακύνθου γέννημα και άξιο θρέμμα. Δεν ζηλεύει πια η ευτυχής Ζάκυνθος τις φίλες και γειτονικές Κεφαλληνία και Κέρκυρα, γιατί έχουν σανθησαυρό τους τα θεία και ιερά λείψανα των αγίων Γερασίμου και Σπυρίδονος, που όμως δεν καταγόταν απ' αυτές" αλλά τις καλεί μαζί με την Αίγινα και την μονή των Στροφάδων, που φύλαξαν ευτυχώς το ιερό σκήνωμα του αγίου, για να πανηγυρίσουν και να υμνήσουν την κοινή τους δόξα, τον άγιο Διονύσιο.

Συναξαριον

μη τών Αγίων τριών Παίδων, καί Δανιήλ τού Προφήτου.

Στίχοι

- Ὑπαρ, Θεέ, βλέπει σε νύν επί θρόνου,
- Τμηθείς Δανιήλ, ουκ όναρ καθώς πάλαι.
- Εί μή θανείν τρεις Παίδες ήρων εκτόπως,
- Ως τού πυρός πρίν, ήρχον άν καί τού ξίφους.

- Εβδομάτη δεκάτη Δανιήλ τάμον, ός βλέπει μέλλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Διονυσίου τού νέου, Αρχιεπισκόπου Αιγίνης, τού εκ τής νήσου Ζακύνθου.

Στίχοι

- Έχει μέν η γή σώμα Διονυσίου
- Νέου, Πόλος δέ τούδε τήν ψυχήν φέρει.
- Εβδομάτη δεκάτη θάνεν, Διονύσιος ο κλεινός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Πατερμουθίου, Κόπρι καί Αλεξάνδρου, μαρτυρησάντων επί Ιουλιανού τού παραβάτου, Καί Μνήμη τού Οσίου καί αιμνήστου ομολογητού Δουναλέ, τού μετονομασθέντος Στεφάνου.

Στίχοι

- Στολαίς Στέφανος αρετών εστεμμένος,
- Λαμπρός τις ήκει πρός στεφάνους τούς άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιάχκου.

Στίχοι

- Ίακχε, κρατύνθητι, καί τμηθείς κάραν,
- Τμηθείσαν εγγράφηθι, καί στέφου κάραν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Εξαποστειλάριον. Τοις μαθηταίς συνέλθωμεν.

Ο εν Προφήταις μέγιστος, Δανιήλ νυν τιμάσθω» Χριστόν γαρ τον θεον ημών, είδε λίθον τμηθέντα, άνευ χειρών από Όρους, της αγνης Θεοτόκου. Συν τούτω ευφημείσθωσαν, και οι τρεις Παίδες ους περ, σώζει πυρός, αβλαβείς καμίνου τύπος Παρθένου, ο θείος και απόρρητος, δι' ου σέσωσται κόσμος.

Σήμερα ας τιμηθεί ο Δανιήλ ο μέγιστος προφήτης, γιατί είδε τον Χριστόν σαν μεγάλον λίθο όμοιο με βράχο, που αποκόπηκε από το όρος της αγνης Θεοτόκου. Μαζί του ας τιμηθούν και οι τρεις παίδες, που σώθηκαν αβλαβείς από την φωτιά της καμίνου, και προεικόνισαν την Παρθένο, που σώθηκε αβλαβής από το πυρ της θεότητας, το Οποίο κατοίκησε μέσα της, για να γεννηθεί ο Χριστός, από τον οποίο και σώθηκε ο κόσμος.

Έτερον του Ιεράρχου. Γυναίκες ακουτίσθητε

Η Ζάκυνθος καί Αίγινα, καί η Στροφάδων άπασα, ομήγουρις μοναζόντων, αξίως ανευφημούσι, τον θείον Διονύσιον, κλεινόν κοινόν υπέρμαχον, φωστήρα τον εκλάμποντα, θαυματουργίαις τοις πάσι, θερμώς αυτόν καλουμένοις.

Η Ζάκυνθος και η Αίγινα και όλη η σύναξη των μοναχών των Στροφάδων, άξια ας ανυμνήσουν τον θείον Διονύσιο, τον ένδοξο και κοινό τους προστάτη, το υπέρλαμπρο και φωτεινό αστέρι που λάμπει παντού με τα θαύματά του, σε όσους με θερμή πίστη τον επικαλούνται.

Έτερον προεόρτιον. Όμοιον

Η Οικουμένη χόρευε, ακουτισθείσα σύμπασα, δόξασον μετ' Αγγέλων, και αγραυλούντων ποιμένων, Θεόν τον τεχθησόμενον, εν Βηθλεέμ ως νήπιον, δι' οίκτον πρός τόν άνθρωπον, όν έπλασε κατ εικόνα, καί εγερεί πεπτωκότα.

Ολη η οικουμένη χόρευε τώρα που έφθασε στα αυτιά σου το χαρμόσυνο μήνυμα, δόξασε μαζί με τους αγγέλους και τους

ποιμένες, που ξενυχτούν στους αγρούς φυλάγοντας τα κοπάδια τους, τον Θεό που γεννάται στη Βηθλεέμ σαν νήπιο από πολλή ευσπλαχνία προς τον άνθρωπο, που έπλασε κατά τη δική Του εικόνα, και θα τον σηκώσει με την ανάσταση Του από την πτώση της αμαρτίας και του θανάτου.

θεοτοκίον, όμοιον.

Μυσταγωγείται Πάναγνε, δια Πνεύματος θείου, Δανιήλ ο σοφώτατος' και προγράφουσι πίστει, Αβραμιαίοι τρεις Παίδες, σου τον άσπορον τόκον' ο ων γαρ τη θεότητα, απερίγραπτος Λόγος, εκ σου σαρκί, θέλων περιγράφεται Θεοτόκε, εν Βηθλεέμ τικτόμενος, εις βροτών σωτηριαν.

Ο σοφώτατος Δανιήλ ο προφήτης με την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, δέχεται την αποκάλυψη των μυστηρίων του Θεού, και οι τρεις Αβραμιαίοι παίδες εκ των προτέρων περιγράφουν διά της πίστεως τον άσπορο τόκο σου, πάναγνε Θεοτόκε. Διότι ο Λόγος του Θεού ενώ είναι απερίγραπτος ως Θεός λόγω της θεότητός Του, από σένα γεννάται εκούσια με ανθρώπινο σώμα στην Βηθλεέμ, για να σώσει τους θνητούς ανθρώπους.

Δόξα των αίνων, του Ιεράρχου. Ήχος πλ. δ'.

Εορτήν χαρμόσουνον, εορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ώ φιλέορτοι, Ιεράρχου καινού μνήμην τελούσα, Διονυσίου του εξ αυτής ανατείλαντος, και συγκαλείται τας φίλας πόλεις και νήσους, τας γείτονας, Κεφαλληνίαν και Κέρκυραν, την μεν ως εν τοις άλλοις οισ κέκτηται, Σπυριδώνα αυχούσαν τον πολυθαύμαστον, την δε, ως τον θαυματουργόν πλουτούσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθήναι πνευματικώς, και πανηγυρίσαι θεοπρεπώς' μεθ' ων και ημείς ψάλλοντες είπωμεν' ο εν Αγίοις θαυμαστός Κύριος, ταίς αυτών ικεσίαις, τα επί γης των Ορθοδόξων συστήματα, εκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, και της ουρανού βασιλείας αξίωσον ως Φιλάνθρωπος.

Σήμερα η Ζάκυνθος εορτάζει και πανηγυρίζει χαρμόσυνη εορτή, ω φιλέορτοι Χριστιανοί! Τιμά δηλαδή την εορτή του επισκόπου Δδιονυσίου, του νέου αγίου, που προήλθε από την ίδια την Ζάκυνθο, και γι' αυτό προσκαλεί μαζί της τις φίλες και αγαπητές και γειτονικές της πόλεις και νήσους, την Κεφαλληνία και την Κέρκυρα, γιατί η μία έχει σαν καύχημά της τον πολυθαύμαστο άγιο Σπυρίδωνα, και η άλλη έχει ως πλούτο της τον θαυματουργό και νέο άγιο Γεράσιμο, για να ευφρανθούν πνευματικά και να πανηγυρίσουν όλες μαζί, όπως είναι αρεστό στον Θεό. Μαζί τους και εμείς ας ψάλλουμε με τούτα τα λόγια: Συ, Κύριε, που είσαι θαυμαστός για τους αγίους Σου, με τις ικεσίες τους, τα συστήματα των ορθοδόξων χριστιανών που αποτελούν την επί γης στρατευομένη Σου εκκλησία, λύτρωσε από κάθε είδους κινδύνων, και αξίωσε της ουρανίας Σου βασιλείας, ως φιλόανθρωπος που είσαι.

Μεγαλυνάριον του Ιεράρχου.

Χαίροις της Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αιγίνης, και Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις Εκκλησίας, φωστήρ νέος τρισμάκαρ, αρχιερέων κλέος ώ Διονύσιε.

Χαίρε συ το λαμπρό γέννημα της Ζακύνθου, χαίρε συ ο πρόεδρος και διοικητής της Αιγίνης, χαίρε συ ο μεγάλος και δυνατός φρουρός των Στροφάδων, χαίρε συ το νέο φωτεινό αστέρι της εκκλησίας, τρισμακάριστε Διονύσιε, η δόξα των αρχιερέων.

Η προσευχή του Αζαρία - Ο Ύμνος των Αγίων Τριών Παίδων. Το απόσπασμα από την Παλαιά Διαθήκη.¹⁵

Στη χριστιανική Βίβλο το έργο κατατάσσεται συνήθως τέλος της Παλαιάς Διαθήκης, στα Προφητικά Βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης.

Ο προφήτης Δανιήλ, η δράση, οι προφητείες και τα οράματα του οποίου περιέχονται στο ομώνυμο βιβλίο, μεταφέρθηκε σε νεαρή ηλικία ως αιχμάλωτος στη Βαβυλώνα, όπου εκπαιδεύτηκε στην αυλή του Ναβουχοδονόσορα, για να ενταχθεί αρχικά στο υπηρετικό προσωπικό και να αναλάβει στη συνέχεια καθήκοντα αυλικού αξιωματούχου. Στη Βαβυλώνα παρέμεινε ο Δανιήλ και μετά την κατάληψη της από τους Πέρσες, συνεχίζοντας και υπό το νέο καθεστώς τη λαμπρή σταδιοδρομία του.

Το κείμενο του έργου σώζεται σε τρεις βασικές παραλλαγές: α) Το πρωτότυπο κείμενο, ένα μέρος του οποίου είναι γραμμένο στα εβραϊκά (1,1-2, 8,1-12) και ένα άλλο μέρος στα αραμαϊκά (2,4β-7,28), β) Το κείμενο των Ο' που συνιστά μάλλον παράφραση στα ελληνικά παρά μετάφραση του έργου και γ) Το κείμενο του Θεοδοτίωνα, μια πιστότερη στο πρωτότυπο ελληνική μετάφραση, που εκπονήθηκε κατά το 2ο μ.Χ. αιώνα. Η τελευταία αυτή παραλλαγή αντικατέστησε τελικά το κείμενο των Ο' στον κανόνα της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Τα ελληνικά κείμενα περιέχουν εκτενείς προσθήκες σε πεζό και έμμετρο λόγο. Η πρώτη συνιστά μια αφήγηση που αναφέρεται

¹⁵ http://users.sch.gr/aiasgr/Palaia_Diathikh/Danihl/Danihl_kef.B'-C'.htm

στην περιπέτεια της εξόριστης στη Βαβυλώνα ενάρτεης Ιουδαίας Σουσάννας, η οποία κατηγορήθηκε άδικα και σώθηκε από τον Δανιήλ. Ακολουθούν στα ελληνικά κείμενα η προσευχή του Αζαρία και ο ύμνος των Τριών Παίδων σε έμμετρο λόγο και στο τέλος του βιβλίου παρατίθενται δύο επεισόδια που αναφέρονται στην αποκάλυψη από τον Δανιήλ της απάτης των ειδωλολατρών ιερέων του θεού Βηλ και στη θανάτωση από τον Δανιήλ, ενός ιερού δράκοντα, που είχε ως συνέπεια το να ριχτεί ο προφήτης στο λάκκο με τα λιοντάρια. Οι ελληνικές προσθήκες μεταφράστηκαν από το Θεοδοτίονα και σημειώνονται με τα γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου Α, Β, Γ, Δ.

Το υπόλοιπο βιβλίο διακρίνεται σε δύο μέρη, ένα αφηγηματικό (κεφ. 1-6) και ένα προφητικό - αποκαλυπτικό (κεφ. 7-12). Στο αφηγηματικό μέρος περιέχονται βιογραφικά στοιχεία και περιγράφονται οι περιπέτειες του Δανιήλ και των τριών φίλων του, οι οποίοι μεταφέρονται σε νεαρή ηλικία αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα και εκπαιδεύονται στην αυλή του Ναβουχοδονόσορα. Παρά την ανατροφή τους σε ειδωλολατρικό περιβάλλον, παρέμειναν πιστοί στο Θεό δίχως να προσκυνήσουν το χρυσό άγαλμα του βασιλιά, υπερνικώντας τελικά με θεία βοήθεια όλα τα εμπόδια και τις απειλές κατά της ζωής τους (πυρακτωμένο καμίνι, λάκκος με λιοντάρια, κλπ).

Το θείο χάρισμα του Δανιήλ να ερμηνεύει όνειρα του δίνει τη δυνατότητα να ανέλθει σε ανώτατα αξιώματα, αρχικά στη βαβυλωνιακή και αργότερα στην περσική αυλή.

Στο δεύτερο μέρος περιέχονται πολυσύνθετα οράματα, τα οποία είδε ο Δανιήλ κατά τη διάρκεια της παραμονής του στη Βαβυλώνα. Στα οράματα αυτά πρωταγωνιστούν διάφορα θηρία που συμβολίζουν τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Περιγράφεται η διαδοχή τους στην κυριαρχία του κόσμου και η συντριβή τους, την οποία θα ακολουθήσει η αιώνια βασιλεία του

"Υιού του Ανθρώπου". Στο τελευταίο όραμα του βιβλίου περιγράφονται τα βασικότερα γεγονότα της ιστορίας από τους περσικούς χρόνους μέχρι τη μακκαβαϊκή εποχή. Το βιβλίο ολοκληρώνεται με την εγκαθίδρυση της βασιλείας του Θεού.

Τα βιογραφικά τμήματα του βιβλίου (1-6), παρ' όλο που στοχεύουν στο να δώσουν πληροφορίες για την προσωπικότητα του προφήτη, έχουν διδακτικό χαρακτήρα. Στόχος των αφηγήσεων αυτών είναι να τονίσουν ότι ο Θεός προστατεύει και αναδεικνύει όποιον υπακούει στο νόμο του. Τονίζοντας ο συγγραφέας την παντοδυναμία και την παρουσία του Θεού στην ιστορία του κόσμου θέλει να παρηγορήσει, αλλά και να ενθαρρύνει το δοκιμαζόμενο λαό, ώστε να προσβλέπει με εμπιστοσύνη στο μέλλον. Η ίδια ιδέα υπόκειται και στα οράματα του προφήτη. Κύριος της ιστορίας είναι ο Θεός, ο οποίος την οδηγεί σύμφωνα με το προαιώνιο σχέδιό του προς την τελική της έκβαση που είναι η εγκαθίδρυση της αιώνιας βασιλείας του. Τα όσα αναφέρονται στο βιβλίο για τον "Υιό του Ανθρώπου" συμπληρώνουν την εικόνα του αναμενόμενου από τους άλλους προφήτες Μεσσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β- Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΑΖΑΡΙΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΑΖΑΡΙΟΥ

Δαν. Β,1 Καὶ συστὰς Ἀζαρίας προσηύξατο οὕτως καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς εἶπεν·

Δαν. Β,1 Σταθεὶς δε ὀρθίος ὁ Αζαρίας ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ, προσηυχῆθη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπε·

Δαν. Β,2 Εὐλόγητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸς, καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας,

Δαν. Β,2 “Ευλογημένος είσαι, Κυριε ο Θεός των πατέρων μας, άξιος παντός επαίνου· δοξασμένον το Ονομά σου στους αιώνας των αιώνων.

Δαν. Β,3 ὅτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις σου ἀλήθεια,

Δαν. Β,3 Διότι είσαι δίκαιος εις όλα εκείνα, τα οποία έκαμες προς ημάς. Ολα τα έργα σου είναι αληθινά. Αι οδοί, τας οποίας συ έδωσες εντολήν να ακολουθώμεν, είναι ευθείαι και ασφαλείς. Ολαι αι αποφάσεις σου ορθαί.

Δαν. Β,4 καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν πατέρων ἡμῶν Ἱερουσαλήμ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Δαν. Β,4 Δικαίαις αποφάσεις αλαθήτου κρίσεως εξέδωσες δι' όλας εκείνας τας τιμωρίας και θλίψεις, τας οποίας έστειλες εις ημάς και εναντίον της Ιερουσαλήμ, της αγίας πόλεως των προγόνων μας. Διότι με ακρίβειαν και με δικαίαν κρίσιν επέφερες όλα αυτά εναντίον μας εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Δαν. Β,5 ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ σοῦ καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι καὶ τῶν ἐντολῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν,

Δαν. Β,5 Διότι ημείς ημαρτήσαμεν, παρέβημεν τον Νομον σου και απεμακρύνθημεν από σέ.

Δαν. Β,6 οὐδὲ συνετηρήσαμεν οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται.

Δαν. Β,11 καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν διὰ Ἀβραὰμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν σου καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν σου,

Δαν. Β,11 Μη απομακρύνῃς ἀπὸ ἡμᾶς τὸ ἐλεός σου πρὸς χάριν τοῦ ἀγαπητοῦ σου Ἀβραάμ, πρὸς χάριν τοῦ δούλου σου Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, τοῦ ἀγίου σου.

Δαν. Β,12 οἷς ἐλάλησας πληθύναι τὸ σπέρμα αὐτῶν ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

Δαν. Β,12 Εἰς αὐτοὺς εἶπες καὶ υπεσχέθῃς, νὰ πληθύνῃς τοὺς ἀπογόνους των καὶ νὰ τοὺς ἀναδείξῃς ὡς πρὸς τὸ πλήθος ὡσάν τα ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡσάν τὴν ἄμμον, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης.

Δαν. Β,13 ὅτι, δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ἐσμεν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῆ σήμερον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν,

Δαν. Β,13 Σε παρακαλοῦμεν θερμῶς, Δέσποτα, διότι ἡμεῖς σήμερον ἐγίναμεν ὀλιγώτεροι καὶ μικρότεροι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη. Εξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας εἴμεθα σήμερον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην ἐξευτελισμένοι καὶ ἀσημοί.

Δαν. Β,14 καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων καὶ προφήτης καὶ ἠγούμενος, οὐδὲ ὀλοκαύτωσις οὐδὲ θυσία οὐδὲ προσφορὰ οὐδὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου καὶ εὐρεῖν ἔλεος·

Δαν. Β,14 Εἰς τὴν ἐποχὴν μας αὐτὴν δὲν ὑπάρχει βασιλεὺς δι' ἡμᾶς, οὔτε προφήτης, οὔτε κανένας ἄλλος ἀρχων. Δὲν προσφέρονται πλέον ὀλοκαυτώματα, οὔτε ἀναίμακτοι θυσίαι, οὔτε θυμίαμα, οὔτε καὶ ὑπάρχει ναός καὶ θυσιαστήριον,

δια να προσφέρωμεν ενώπιόν σου τας θυσίας μας και να εύρωμεν έλεος.

Δαν. Β,15 άλλ' έν ψυχῇ συντετριμμένη και πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθείμεν ώς έν όλοκαυτώμασι κριών και ταύρων και ώς έν μυριάσιν άρνών πιόνων,

Δαν. Β,15 Αλλά ας προσφερθώμεν ως θυσία ενώπιόν σου και ας γίνωμεν δεκτοί από σε με ψυχήν συντετριμμένην και πνεύμα ταπεινωμένον.

Δαν. Β,16 οϋτως γενέσθω ή θυσία ήμών ενώπιόν σου σήμερα και έκτελέσαι όπισθεν σου, ότι ούκ έσται αίσχύνη τοίς πεποιθόσιν έπί σέ.

Δαν. Β,16 Συ δε, Κυριε, εν τω ελέει σου, όπως θα εδέχεσο ολοκαυτώματα κριών και ταύρων και μυριάδων αμνών καλοθρεμμένων, έτσι ας γίνη σήμερα δεκτή η θυσία μας αυτή ενώπιόν σου. Σε ακολουθούντες προσφέρωμεν αυτήν την θυσίαν, διότι είμεθα απολύτως βέβαιοι, ότι δεν θα έντραπούν ποτέ εκείνοι, οι οποίοι έχουν πίστιν και στηρίζουν την πεποίθησιν των εις σέ.

Δαν. Β,17 και νϋν έξακολουθοϋμεν έν όλη καρδία και φοβούμεθα σε και ζητοϋμεν τὸ πρόσωπόν σου, μη καταισχύνης ήμᾶς,

Δαν. Β,17 Διότι και τώρα ακόμη ακολουθούμεν τας εντολάς σου με όλην μας την καρδίαν. Σε σεβόμεθα και αναζητούμεν μετά πόθου το πρόσωπόν σου.

Δαν. Β,18 άλλα ποιήσον μεθ' ήμών κατά την έπιείκειάν σου και κατά τὸ πληθος τοϋ έλέους σου

Δαν. Β,18 Μη μας κατεντροπιάσης, Κυριε, αλλά δείξε και εις την περίστασιν αυτήν απέναντί μας την επιείκειάν σου και το πλήθος του ελέους σου.

Δαν. Β,19 καὶ ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά σου καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί σου, Κύριε.

Δαν. Β,19 Συμφωνα με τα αναρίθμητα θαύμαστά σου έργα, που έχεις πράξει εις προστασίαν του λαού σου, γλύτωσέ μας και σήμερα και δόξασε έτσι το Ονομά σου. Ας καταισχυνθούν όλοι εκείνοι, οι οποίοι φέρονται με σκληρόν τρόπον και διαπράττουν κακότητος στους δούλους σου.

Δαν. Β,20 καὶ ἐντραπεΐησαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις σου κακὰ καὶ καταισχυνθείησαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβείη·

Δαν. Β,20 Ας καταισχυνθούν και ας αποδειχθῆ ανύπαρκτος και ανίσχυρος η εναντίον μας δύναμις των. Ας συντριβῆ η ισχύς των.

Δαν. Β,21 καὶ γνώτῳσαν ὅτι σὺ εἶ Κύριος Θεὸς μόνος καὶ ἔνδοξος ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην.

Δαν. Β,21 Και ας μάθουν, ότι συ είσαι ο μόνος αληθινός Κυριος και Θεός, ἐνδοξος εις όλην την οικουμένην”!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ- Ο ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Δαν. Γ,22 Καὶ οὐ διέλιπον οἱ ἐμβάλλοντες αὐτοὺς ὑπηρέται τοῦ βασιλέως καίοντες τὴν κάμινον νάφθαν καὶ πίσσαν καὶ στυππίον καὶ κληματίδα.

Δαν. Γ,22 Οι υπηρέται του βασιλέως, οι οποίοι είχαν ρίψει αυτούς εις την κάμινον, ετροφοδοτούσαν ακαταπαύστως το πυρ με νάφθαν και πίσσαν και στουπί και κληματόβεργες.

Δαν. Γ,23 καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πῆχεις τεσσαρακονταεννέα.

Δαν. Γ,23 Ἡ φλόγα ἐβγαίνει καὶ ἀνήρχετο ἐπάνω ἀπὸ τῆν κάμινον εἰς ὕψος σαρανταεννέα πῆχεων.

Δαν. Γ,24 καὶ διώδευσε καὶ ἐνεπύρισεν οὓς εὔρε περι τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων.

Δαν. Γ,24 Ἐξηπλώθη ολόγουρα καὶ ἔκαυσε τοὺς Χαλδαίους, που ἦσαν γύρω ἀπὸ τὴν κάμινον.

Δαν. Γ,25 ὁ δὲ ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περι τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρός ἐκ τῆς καμίνου

Δαν. Γ,25 Ἄγγελος δε Κυρίου κατέβη καὶ ἦτο μαζὴ με τοὺς περι τὸν Ἀζαρίαν ἐντὸς τῆς καμίνου. Αὐτὸς ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρός ἀπὸ τὴν κάμινον

Δαν. Γ,26 καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον, καὶ οὐχ ἤψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ καὶ οὐκ ἐλύπησεν οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτοῖς.

Δαν. Γ,26 καὶ ἐκαίμεν, ὥστε στο μέσον τῆς καμίνου να υπάρχη δροσερός, ελαφρῶς συρίζων ἀήρ. Ἐτσι δε το πυρ οὔτε καὶ τοὺς ἠγγίσει καν, οὔτε τοὺς ἐστενοχώρησε, οὔτε καὶ τοὺς ἠνώχλησε καθόλου.

Δαν. Γ,27 Τότε οἱ τρεῖς ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος ὕμνον καὶ ἐδόξαζον καὶ ἠυλόγουν τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες·

Δαν. Γ,31 Ευλογημένος είσαι συ, που επιβλέπεις τα απύθμενα βάθη των θαλασσών, συ που κάθεσαι επάνω εις τα Χερουβίμ, άξιος παντός ύμνου, και υπερυψούμενος εις όλους τους αιώνας.

Δαν. Γ,32 εύλογημένος εἶ ἐπί θρόνου τῆς βασιλείας σου καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,32 Ευλογημένος είσαι συ, ο οποίος κάθεσαι επί του λαμπρού θρόνου της ενδόξου βασιλείας σου, ανώτερος από κάθε ύμνον και άξιος να μεγαλύνεσαι στους αιώνας.

Δαν. Γ,33 εύλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὑμνητὸς καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,33 Ευλογημένος είσαι συ, ο οποίος κυριαρχεί στο στερέωμα του ουρανού, άξιος να υμνήσαι και να δοξάζεσαι στους αιώνας.

Δαν. Γ,34 εύλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,34 Ευλογεῖτε τον Κυριον όλα τα δημιουργήματα του Κυρίου. Υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτὸν εις τους αιώνας.

Δαν. Γ,35 εύλογεῖτε, οὐρανοὶ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,35 Ευλογεῖτε τον Κυριον οι ουρανοί, υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτὸν στους αιώνας.

Δαν. Γ,36 εύλογεῖτε, ἄγγελοι Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,36 Αγγελιοι Κυρίου ευλογεῖτε τον Κυριον, υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτὸν εις τους αιώνας.

Δαν. Γ,37 εὐλογεῖτε, ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,37 Ὅλα τα ὑπεράνω του ουρανοῦ ὕδατα, εὐλογεῖτε τον Κυριον, ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε αὐτόν στους αἰῶνας.

Δαν. Γ,38 εὐλογεῖτε, πᾶσαι αἱ δυνάμεις Κυρίου τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,38 Ὅλοι αι δυνάμεις του Κυρίου, ας δοξάζετε τον Κυριον· ὑμνεῖτε το μεγαλειον του, μεγαλύνατε αὐτόν στους αἰῶνας.

Δαν. Γ,39 εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,39 Ἡλιος και σελήνη, εὐλογεῖτε τον Κυριον. Ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε αὐτόν στους αἰῶνας.

Δαν. Γ,40 εὐλογεῖτε, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,40 Ὅλα τα ἄστρα του ουρανοῦ, εὐλογεῖτε τον Κυριον. Ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε αὐτόν στους αἰῶνας.

Δαν. Γ,41 εὐλογεῖτω πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,41 Καθε βροχή και κάθε δρόσος, εὐλογεῖτε τον Κυριον. Ὑμνεῖτε και ὑπερυψοῦτε αὐτόν εις τους αἰῶνας.

Δαν. Γ,42 εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πνεύματα τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,42 Ολοι οι άνεμοι, δοξάζετε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,43 εϋλογεΐτε, πϋρ και καϋμα τὸν Κύριον· ὑμνεΐτε και ὑπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,43 Πυρ και θερμότης, ευλογεΐτε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,44 [εϋλογεΐτε, ψϋχος και καϋσων τὸν Κύριον· ὑμνεΐτε και ὑπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,44 Ψϋχος και καϋμα, ευλογεΐτε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,45 εϋλογεΐτε, δροσοι και νιφετοΐ τὸν Κύριον· ὑμνεΐτε και ὑπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας].

Δαν. Γ,45 Δροσιές και χιονια, Ευλογεΐτε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,46 εϋλογεΐτε, νύκτες και ἡμέραι τὸν Κύριον· ὑμνεΐτε και ὑπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,46 Νυκτες και ημέραι, ευλογεΐτε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,47 εϋλογεΐτε, φῶς και σκότος τὸν Κύριον· ὑμνεΐτε και ὑπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,47 Φως και σκότος, ευλογεΐτε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,48α εϋλογεΐτε, πάγος και ψϋχος τὸν Κύριον· ὑμνεΐτε και ὑπερυψοΐτε αυτὸν εις τους αιῶνας.

Δαν. Γ,48α Παγος και ψϋχος, ευλογεΐτε τον Κυριον. Υμνεΐτε και υπερυψοΐτε αυτὸν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,48β εὐλογεῖτε, ψῦχος καὶ καῦμα, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.]

Δαν. Γ,48β Ψύχος και καύσων, ευλογεῖτε τον Κυριον. Υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτόν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,49 εὐλογεῖτε, πάχναι καὶ χιόνες, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,49 Παχναι και χιόνες, ευλογεῖτε τον Κυριον. Υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτόν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,50 εὐλογεῖτε, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,50 Αστραπαί και νεφέλαι, ευλογεῖτε τον Κυριον. Υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτόν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,51 εὐλογεῖτω ἡ γῆ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτω καὶ ὑπερυψοῦτω αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,51 Ολόκληρος η γη ας δοξάζη τον Κυριον. Ας υμνη και ας υπερυψώνη αὐτόν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,52 εὐλογεῖτε, ὄρη καὶ βουνοὶ τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,52 Ορη και λόφοι, ευλογεῖτε τον Κυριον. Υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτόν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,53 εὐλογεῖτε, πάντα τὰ φύομενα ἐν τῇ γῆ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,53 Ολα ὅσα φυτρώνουν εις την γην, ευλογεῖτε τον Κυριον. Υμνεῖτε και υπερυψοῦτε αὐτόν στους αιῶνας.

Δαν. Γ,54 εὐλογεῖτε, θάλασσα καὶ ποταμοί, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,54 Θαλασσα και ποταμοί, ευλογείτε τον Κυριον.
Υμνεείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. Γ,55 εὐλογεείτε, αἱ πηγαί, τὸν Κύριον· ὑμνεείτε καὶ
ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,55 Πηγαί υδάτων, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνεείτε
και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. Γ,56 εὐλογεείτε, κήτη καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς
ῥύδασι, τὸν Κύριον· ὑμνεείτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Δαν. Γ,56 Τα μεγάλα κήτη, οι ιχθύες της θαλάσσης
και όλα όσα κινούνται εις τα ύδατα, ευλογείτε τον Κυριον.
Υμνεείτε και υπερυψούτε αυτόν εις τους αιώνας

Δαν. Γ,57 εὐλογεείτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν
Κύριον· ὑμνεείτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,57 Όλα τα πτηνά του ουρανού, ευλογείτε τον
Κυριον. Υμνεείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. Γ,58 εὐλογεείτε, πάντα τὰ θηρία καὶ τὰ κτήνη, τὸν
Κύριον· ὑμνεείτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,58 Όλα τα θηρία της γης και όλα τα ἡμερα
ζώα, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνεείτε και υπερυψούτε αυτόν εις
τους αιώνας.

Δαν. Γ,59 εὐλογεείτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸν Κύριον·
ὑμνεείτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,59 Υιοί των ανθρώπων, ευλογείτε τον Κυριον.
Υμνεείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας.

Δαν. Γ,60 εὐλογεῖτε, Ἰσραήλ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,60 Ἰσραηλίται, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν στοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,61 εὐλογεῖτε, ἱερεῖς Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,61 Ἱερεῖς τοῦ Κυρίου, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν στοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,62 εὐλογεῖτε, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,62 Δούλοι Κυρίου, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,63 εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχὰι δικαίων, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,63 Πνεύματα καὶ ψυχὰι δικαίων, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν στοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,64 εὐλογεῖτε, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,64 Ὅσοι καὶ ταπεινοὶ κατὰ τὴν καρδίαν, εὐλογεῖτε τὸν Κύριον. Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν στοὺς αἰῶνας.

Δαν. Γ,65 εὐλογεῖτε, Ἄνανία, Ἄζαρία, Μισαήλ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι ἐξείλετο ἡμᾶς ἐξ ἄδου καὶ ἐκ χειρὸς θανάτου ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ μέσου καμίνου καιομένης φλογὸς καὶ ἐκ μέσου πυρὸς ἐρρύσατο ἡμᾶς.

Δαν. Γ,65 Ανανία, Αζαρία και Μισαήλ, ευλογείτε τον Κυριον. Υμνείτε και υπερυψούτε αυτόν στους αιώνας, διότι μας έβγαλεν από τον άδην, μας έσωσεν από τα χέρια του θανάτου, μας εγγλύτωσησεν από το μέσον της καμίνου, από τη καιομένην φλόγα. Μας έσωσεν ανάμεσα από την φωτιάν.

Δαν. Γ,66 έξομολογεΐσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι χρηστός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Δαν. Γ,66 Δοξολογήσατε τον Κυριον, ιδιότι είναι αγαθός και διότι το έλεός του είναι αιώνιον.

Δαν. Γ,67 εύλογεΐτε, πάντες οί σεβόμενοι τὸν Κύριον τὸν Θεὸν τῶν θεῶν, ύμνεΐτε και έξομολογεΐσθε, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Δαν. Γ,67 Ολοι σεις, που τον λατρεύετε, ευλογεΐτε τον Κυριον, που είναι Θεός των θεών. Υμνεΐτε και δοξολογεΐτε αυτόν, διότι το έλεός του είναι αιώνιον". (Τέλος της προσευχής και του ύμνου).

Ναύδρια των Τριών Αγίων Παίδων.

Προς την τιμή των Αγίων Προστατών του Πυροσβεστικού Σώματος, έχουν κτιστεί πολλά εκκλησάκια σε πολλές Πυροσβεστικές Υπηρεσίες της χώρας.

Από τα πρώτα που χτίστηκαν, είναι αυτό στον αύλειο χώρο της Πυροσβεστικής Ακαδημίας.

Εικόνα 27

Πυροσβεστική Ακαδημία Κηφισιά

Εικόνα 28

Πυροσβεστική Υπηρεσία Ξάνθης

Εικόνα 29

Πυροσβεστική Υπηρεσία Λειβαδιάς

Εικόνα 30

Πυροσβεστικό Κλιμάκιο Λιτόχωρου

Εικόνα 31

Πυροσβεστική Υπηρεσία Βεροίας

Εικόνα 32

Ματσάγγου Σάμος (Εθελοντική Ομάδα Δήμου Βαθέος)

Εικόνα 33

Πυροσβεστική Υπηρεσίας Δράμας

Ένα πραγματικά ιδιαίτερης σημασίας εκκλησάκι αφιερωμένο στους Άγιους Τρεις Παιδες εν καμίνω, βρίσκεται στην μαρτυρική μας Κύπρο. Στο δρόμο προς τον Απόστολο Ανδρέα στην Καρπασία, ένας χώρος όπου πάντα τραβούσε σαν μαγνήτης την προσοχή και το ενδιαφέρον των ταξιδιωτών, ήταν το γραφικό εκκλησάκι των Αγίων Τριών Παίδων μεταξύ των χωριών Λάπαθος και Σύγκρασης.

Εικόνα 34

Το παλιό εκκλησάκι στην Σύγκραση

Το πασίγνωστο αυτό εκκλησάκι που βρίσκεται στις παρυφές του αυτοκινητόδρομου, δεσπόζει σε μια μικρή και ήμερη βραχώδη περιοχή, όπου κυριαρχούν οι ξεχωριστές ευωδίες των αγριολούλουδων, των πεύκων και του θυμαριού. Η παρουσία του, δίνει ένα ξεχωριστό χαρακτήρα στην περιοχή.

Πριν το 1974, οι περαστικοί συνήθιζαν να σταματούν εδώ, όχι μόνο για να ξεαποστάσουν, αλλά προπάντων για να προσκυνήσουν και να πάρουν λίγο αγίασμα, που ανέβλιζε από τη σπηλιά, που βρίσκεται κάτω από το εκκλησάκι. Ήταν ο απαραίτητος σύντομος σταθμός, πριν από το μεγάλο ταξίδι και προσκύνημα στον Απόστολο Ανδρέα. Οι προσκυνητές συνήθιζαν επίσης, να αφήνουν τα μαντιλάκια τους στα γύρω δέντρα ως ενθύμηση κάποιας ευχής και προσευχής.

Από το εκκλησάκι μπορεί να δει κανείς τον παλιό υδατοφράκτη, γνωστό στους κατοίκους της περιοχής ως χαβούζα. Στο χώρο αυτό έχει απεικονισθεί το σχήμα της Κύπρου από κυπαρίσσια, πεύκους και άλλα δέντρα. Το θέαμα είναι εξαιρετικό και στις μέρες μας έντονα συγκινησιακό. Σήμερα, συλημένο οι προσκυνητές το προσπερνούν με πόνο. Οι λίγοι που σταματούν και το πλησιάζουν, στέκονται βουβοί μπροστά στην ερήμωση του.

Το εκκλησάκι των Αγίων Τριών Παίδων αποτελούσε για τους κατοίκους της περιοχής και ιδιαίτερα της Σύγκρασης, όχι μόνο τόπο προσκυνήματος αλλά και σύμβολο θρησκευτικής ευλάβειας.

Για το λόγο αυτό, οι κάτοικοι της Σύγκρασης στην προσφυγιά, όχι μόνον δεν το ξέχασαν, αλλά με τη μεγάλη αγάπη και ευλάβεια που πάντα το περιβάλλουν, αποφάσισαν να αναγείρουν ένα νέο εκκλησάκι, όπου να μπορούν να το επισκέπτονται ελεύθερα, να προσεύχονται και να ελπίζουν στο αύριο.

Το νέο εκκλησάκι κτίστηκε στο χωριό άγιος Θεόδωρος, Λάρνακας σε χώρο παρακείμενο προς τη θάλασσα, ο οποίος

προσφέρθηκε δωρεάν από την εκκλησιαστική επιτροπή του χωριού.

Το κτίσμα έχει στοιχεία σύγχρονης αρχιτεκτονικής αντίληψης. Το διακρίνει η λιτότητα και η αρχιτεκτονική χάρη. Είναι πνιγμένο στην πρασινάδα των γύρω περιβολιών και στη μεθυστική μυρωδιά των πορτοκαλεώνων.

Εικόνα 35

Το νέο εκκλησάκι στον Άγιο Θεόδωρο Λάρνακας

Σήμερα το νέο εκκλησάκι των Αγίων Τριών Παίδων στον άγιο Θεόδωρο Λάρνακας αποτελεί ένα όμορφο θρησκευτικό κτίσμα και ταυτόχρονα ένα νέο σύμβολο θρησκευτικής και εθνικής ενατένισης, όχι μόνον για τους Συγκρασίτες, αλλά για όλο τον κόσμο, όπως ήταν πάντοτε.

Εικόνες

1. <http://www.agioritikovima.gr>
2. <http://megalomartys.wordpress.com>
3. <http://www.saint.gr>
4. <http://ortodoksi.net>
5. «Comentario el Apocalipsis» του Beato de Liebana
6. «Comentario el Apocalipsis» του Beato de Liebana
7. Stephen Harding
8. Ιερά Μονή Αγίου Διονυσίου Αγίου Όρους
9. <http://www.saint.gr>
10. <http://www.vatopedi.gr>
11. <http://cmathopoulos.com>
12. <http://pandektis.ekt.gr>
13. <http://ebooks.edu.gr>
14. http://en.wikipedia.org/wiki/Simeon_Solomon
15. <http://www.explordanrev.com>
16. <http://www.explordanrev.com>
17. <http://www.explordanrev.com>
18. <http://www.terirem.gr>
19. <http://kostas-kountouris.wix.com>
20. <https://www.flickr.com/photos/michaelhdj>
21. <http://www.ekklisiastika-eidi.gr>
22. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
23. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
24. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
25. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
26. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
27. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
28. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου
29. Από το Αρχείο του Πυροσβεστικού Μουσείου

30. <http://firehouse.gr>
31. <http://firehouse.gr>
32. <http://imsamou.blogspot.gr>
33. <http://www.imdramas.gr>
34. <http://taxidiaris.blogspot.gr>
35. <http://taxidiaris.blogspot.gr>

**Οι Τρεις Παιδες σε αργυρή λειψανοθήκη της Νέας Ηράκλειας,
4ου μ.Χ. αι.**

**Έκθεμα στην πρώτη αίθουσα του Μουσείου Βυζαντινού
Πολιτισμού με τίτλο: Ο παλαιοχριστιανικός ναός. στην κάμινο.**

Πηγή: <http://leipsanothiki.blogspot.gr>